Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄. — YEAR XXVII

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—OCTOBER, 1961

ΑΡΙΘ. 499 — NO. 499

Constantine Hatziconstantinou Photos

Η ΑΥΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ, Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ. κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ Α΄.
Ὁ πρῶτος Πατριάρχης, ὅστις ἐπισκέπτεται τὴν Ἀμερικήν.

HIS BEATITUDE BENEDICTOS I, PATRIARCH OF JERUSALEM
The first Greek Orthodox Patriarch to visit America.

Η ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΡΟΔΟΥ: εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου.
THE PAN-ORTHODOX CONFERENCE OF RHODES: in the November issue.

ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΙ ΕΙΣ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ

Ἡ προβολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἡ ἀκτινοβολία της μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, Δογμάτων καὶ Ὁμολογιῶν, ἀπαιτεῖ ἐπιτακτικῶς Ἱερὸν Κλῆρον ἀρτίως μορφωμένον, θεολογικῶς μετεκπαιδευμένον, κατὰ κλάδους εἰδικευμένον, δυνάμενον «δοῦναι λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι». Ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπάξιον ἐκπροσώπησιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς Κοινότητάς μας. Ὄχι μόνον διὰ τὴν εἰς Καθηγητικὸν Προσωπικὸν ἐκπαίδευσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦ Κολλεγίου καὶ τῆς μελλοντικῆς μορφῆς τοῦ Ἱδρύματος. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν εἰς ζήτησιν Ὀρθοδόξων Θεολόγων παρ' Ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων. Ἀρκετὰ ἤδη ζητοῦν τοιούτους ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν. Καὶ δὲν εἶναι πρὸς τιμήν μας νὰ ἀπαντῶμεν ὅτι δὲν διαθέτομεν.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς ἐθναρχικῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ, θέτει τὴν Ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν πρώτην μοῖραν τῆς δράσεως αὐτῆς. Καὶ διαθέτει τὰ δύο τρίτα τῶν πόρων αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῆς Ἀκαδημίας, τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων, τοῦ Ταμείου τῶν Διδασκάλων καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐν γένει. Ἐπὶ πλέον, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διαθέτει σημαντικὰ ποσὰ διὰ τὴν χορηγίαν ὑποτροφιῶν εἰς Κληρικοὺς μετεκπαιδευομένους ἐν Ἑλλάδι, ἐν Χάλκῃ, ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις.

Πολύτιμος συντελεστὴς τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Προγράμματος τῶν Ὑποτροφιῶν εἶναι τὸ γνωστὸν "Taylor Scholarship Foundation," δαπάναις τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν μετεκπαιδεύονται κατ' ἔτος 16 Κληρικοί. Ἑκατοντάδας χιλιάδων δολλαρίων ἔχει διαθέσει τὸ κληροδότημα τοῦτο τῶν ἐκ Μαρμαρᾶ Προποντίδος (Τουρκίας) καταγομένων ἀειμνήστων ἀδελφῶν Σωκράτους καὶ Κωνσταντίνου Ταβουλαρίδου, "Gregory and Charles Taylor Scholarship Foundation" (St. Moritz Hotel).

Ἀλλὰ καὶ ὡρισμέναι Κοινότητες ἡμῶν, ὡς ἔπραξεν ἡ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Brooklyn, N. Y., καὶ ὡς πράττει ἐφέτος διὰ μίαν διετίαν ἡ τῆς Ἁγίας Σοφίας, Los Angeles, Calif., συνετέλεσαν εἰς τὴν προώθησιν τοῦ ζωτικοῦ θέματος τῶν ὑποτροφιῶν. Εἶναι καιρὸς νὰ πράξουν τὸ ἴδιον ὄχι μόνον καὶ ἄλλαι Κοινότητες ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ μεγάλαι τοὐλάχιστον Ὀργανώσεις τῆς Ὁμογενείας ἐφ' ὅσον ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ ρόλου αὐτῶν εἰς τὴν ὑπερτάτην ὑπόθεσιν τῆς ἐπιβιώσεως ἡμῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ ταύτῃ ὡς Ἑλληνορθοδόξου συνόλου.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ, ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ, ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑΤΑ, ΙΔΙΩΤΑΙ — ἐνισχύσατε πάσῃ δυνάμει τὸν θεσμὸν τῶν ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΕΙΣ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ, διὰ νὰ ἔχωμεν Ἱερὸν Κλῆρον μὲ ἀρτίαν Θεολογικὴν μόρφωσιν, προβάλλοντα τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς ὅλην τὴν ἀκτινοβόλον λαμπρότητά της.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Phone: TRafalgar 9-2060

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:

One year	$4.00
Two years	$7.00
Three years	$10.00
Single copy	40 cents
Foreign Countries	$4.50 per year

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Regulations and Uniform Parish By-Laws of the Archdiocese

The Regulations and Uniform Parish By-Laws of the Greek Archdiocese of North and South America, as amended by the decisions of the 15th Clergy-Laity Congress held in Buffalo, N. Y., in September 1961, have now been published in Greek and English. Price 25¢ per copy.

Constitution of the Ladies Philoptochos

The Constitution and By-Laws of the Greek Ladies Philoptochos Society, as amended by the decisions of the 15th Clergy-Laity Congress in Buffalo, N. Y., have been published in a Greek and English text. Price 75¢ per copy.

Publications of the Archdiocese

The Divine Liturgy of St. John Chrysostom in Greek and English; includes all Apolytikia and Kontakia of the year. Pp. 56. Price $1.00.

The Greek Orthodox Catechism by Rev. C. N. Callinicos. Pp. 119. Price $1.00.

Ο ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Η ΑΥΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὅτε ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐπεσκέφθη τῷ 1960 τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, διεπιστώθη ἡ κοινὴ ἐπιθυμία τῶν Προκαθημένων τῶν δύο Ἑλληνορθοδόξων Πατριαρχείων, ὅπως ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος ὁ Α΄. ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀμερικήν, κομίσῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὴν ἐνταῦθα εὐσεβῆ Ὁμογένειαν, καὶ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐνεργὸν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν αὐτῆς πρὸς τὰ Σεπτὰ Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος, Πατριαρχικῇ ἐγκρίσει, προσεκάλεσε τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτον, ὅστις εἶναι φιλοξενούμενος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, μετὰ τῶν συνοδῶν Αὐτοῦ, καθ' ὅλην τὴν ἐν Ἀμερικῇ διαμονὴν αὐτῶν. Χαίρομεν διότι ἡ εὐλαβὴς Ὁμογένεια θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμβάλῃ διὰ τῆς εὐλαβείας καὶ γενναιοδωρίας της εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὡς ἔπραξεν ἐπὶ αἰῶνας τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὁσάκις ὁ Πάνσεπτος Ναὸς ἐπυρπολεῖτο ἢ κατεστρέφετο ὑπὸ ποικίλων ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον διεκδικοῦν δικαιώματα ἐπ' αὐτοῦ.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ. κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΝ

Ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ «Ἁγίας Τριάδος» Νέας Ὑόρκης, τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου, 1961.

«Καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ».
(Ἀποκ. 21, 2)

Αὐτὸ τὸ ὡραῖον καὶ γλυκὺ ὅραμα, Μακαριώτατε καὶ Θειότατε Πατριάρχα τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, ἦτο τὸ ὅραμά μου, ὡς καὶ τὸ ὅραμα πάντων ἡμῶν ὅσοι ἤμεθα εἰς τὸ ἀεροδρόμιον προχθὲς καὶ ὅσοι κατακλύζομεν τὸν Ἱερὸν τοῦτον Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς σήμερον.

Ἡμεῖς οἱ μακρὰν τῆς γενετείρας καὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς Σιὼν ζῶντες, ζῶμεν μὲ ἕνα πολὺ ἰσχυρὸν νόστον, ὁ ὁποῖος μᾶς κάμει νὰ ὁραματιζώμεθα. Ὅπως καὶ χθὲς εἶπον ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἡμεῖς ἐν τῷ σεπτῷ προσώπῳ τῆς Γερασμίας ὑμῶν Μακαριότητος βλέπομεν τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλὴμ καινὴν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ αἰωνίᾳ αἴγλῃ, καταβαίνουσαν πρὸς ἡμᾶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς εὐλογίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Πολλὰ ἐκ τῶν πεφιλημένων τέκνων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὰ ἐτήσια προσκυνηματικὰ αὐτῶν ταξείδια πρὸς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν περιλαμβάνουν καὶ τὴν Ἁγίαν Πόλιν. Αἱ τρεῖς αὗται πόλεις συνθέτουν τὸν κόσμον μας — ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, ὁπουδήποτε καὶ ἂν ζῶμεν. Καὶ ζῶμεν μὲ τὴν διαρκῆ ἀνάμνησίν των — μὲ τὴν εἰκόνα των ἐντὸς τῆς φαντασίας μας καὶ τῆς ψυχῆς μας — μὲ τὸν ὁραματισμόν των κατὰ τὰς προσευχάς μας — μὲ τὴν ἱστορίαν των κατὰ τὰς συνδιαλέξεις καὶ συνομιλίας μας — μὲ τὴν καύχησιν ἀκόμη, ὅτι αἱ τρεῖς αὗται πόλεις ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτάς. Τὴν συνείδησιν ταύτην ὡς Ἐκκλησία ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ταύτῃ καλλιεργῶμεν καὶ μεταξὺ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Δι' αὐτὸ καὶ συνέρρευσαν πανταχόθεν τῆς Νέας Ὑόρκης σήμερον, οὐχὶ μόνον ἐξ εὐλαβοῦς περιεργείας, οἱ Ὀρθόδοξοι ἡμῶν Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ εὐσεβοῦς νόστου καὶ πόθου των πρὸς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ τοὺς Θεοβαδίστους Τόπους, τὴν εὐλογίαν τῶν ὁποίων, σὺν τῇ προσωπικῇ εὐλογίᾳ τῆς Ὑμετέρας Θεοφιλοῦς Μακαριότητος, προσῆλθον ἵνα λάβωσιν ἐκ τῶν τιμίων χειρῶν Ὑμῶν.

Τὰ εὐσεβῆ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, τὰ ὁποῖα ἀτενίζουσι πρὸς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, θεωρῶσι Σιὼν τὴν Ἁγίαν, τὴν Μητέρα πασῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ τὸ πάνσεπτον κατοικητήριον. Θεωρῶσιν ἐπὶ πλέον τὴν Βηθλεέμ, τὴν Ναζαρέτ, τὸν Ἰορδάνην, τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὴν Γαλιλαίαν τῶν ἐθνῶν, τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος, τὸ Θαβώρ, τὴν Ἰουδαίαν, τὴν Ἰεριχώ, τὴν Βηθανίαν, τὴν Γεθσημανήν, τὸν χείμαρρον τῶν Κέδρων, Ἱερουσαλὴμ τὴν ἀποκτείνουσαν τοὺς προφήτας, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν Νέαν Ἱερουσαλήμ, τὴν καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ὅτε πρὸ πέντε-ἓξ ἐτῶν εἶχον τὸ εὐτύχημα κατὰ Θεῖον Ἔλεος νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ δεχθῶ καὶ τὴν Σεπτὴν εὐλογίαν Ὑμῶν, Μακαριώτατε, ἤκουσα παρά τινος τῶν Ἁγιοταφιτῶν ἀδελφῶν, ὅτι κατ' ἔτος φθάνουσιν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ μὲ μίαν δέησιν καὶ ἱκεσίαν, νὰ ἀποθάνωσι κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, μετὰ τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπὶ πλέον ἤκουσα, ὅτι συμβαίνει πράγματι τὸ «τάμμα» καὶ ἡ δέησίς των νὰ εἰσακούηται.

Ἴσως τοιοῦτο «τάμμα» ἢ δέησιν νὰ μὴ κάμουν τὰ ἐν Ἀμερικῇ τέκνα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Δέονται ὅμως τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ νὰ ἀξιωθῶσι νὰ μεταβῶσιν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνει. Καὶ δύναμαι ἐπὶ πλέον νὰ βεβαιώσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅτι ὁ δεσμὸς πρὸς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὸ ἐνδιαφέρον δι' αὐτοὺς

καὶ ἡ εὐθύνη ἔναντι αὐτῶν γίνεται ὁλοὲν καὶ μεγαλυτέρα καὶ βαθυτέρα συνείδησις δι' αὐτούς.

Ὅσονδήποτε καὶ ἂν εὑρισκώμεθα μακρὰν τῶν Ἁγίων Τόπων, ὅμως εἴμεθα ψυχικῶς πολὺ ἐγγύς.

Παρακολουθοῦμεν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ τοὺς ἀτρύτους ἀγῶνας τῆς Ὑμετέρας ἰσχυρᾶς Προσωπικότητος, οὐδαμῶς ὅμως ἀμφιβάλλομεν διὰ τὴν ἔκβασίν των, διότι καὶ τὸ εὐθαρσὲς Αὐτῆς γνωρίζομεν καὶ τὴν εὐψυχίαν καὶ τὸ φλογερὸν καὶ ἱερὸν αὐτῆς φρόνημα καὶ σθένος. Καὶ παρακολουθοῦμεν οὐχὶ ὡς θεαταὶ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωποι ἑτοίμως ἔχοντες νὰ ἐνισχύσωμεν, ἔστω καὶ κατὰ μέτρον μόνον, τὰς ἀμέτρους Ὑμῶν προσπαθείας, ἀγωνίας καὶ θυσίας.

Οἱ τετιμημένοι καὶ ὄντως Θεοσεβεῖς καὶ φιλογενεῖς Ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς οὐδέποτε, οὐδαμοῦ καὶ οὐδαμῶς τι ἐπρόδωσαν. Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐναμβρύνεται διὰ τοὺς τιμίους αὐτῶν ἀγῶνας, διὰ τὴν μεγαλουργὸν πίστιν των καὶ τὴν ἀκεραίαν πιστότητά των πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὰς ἱερὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ὑπελείφθησαν τῆς ἐμπιστοσύνης ἢ τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ Γένους.

Δι' ὃ καὶ εὐλογήσατε ἀμφοτέραις ταῖς τιμίαις Ὑμῶν χερσὶ τὸν εὐσεβῆ τοῦτον καὶ περιούσιον τοῦ Κυρίου λαόν. Ἐν βαθυτάτῳ σεβασμῷ καὶ ἀγάπῃ χαιρετίζει ὡς εὐλογίαν Θεοῦ τὴν Σεπτὴν παρουσίαν τῆς Ὑμετέρας Γερασμιοποθήτου Μακαριότητος ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ καὶ ἀπεκδέχεται τὴν Πατριαρχικὴν Ὑμῶν εὐλογίαν. Δεηθῆτε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν μὲ τὰς ψαλμικὰς λέξεις «Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐθέσι τῇ καρδίᾳ» (Ψαλμὸς 125, 4) καὶ εἰρηνεύσατε τὸν λαόν μου μὲ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ ἰδίου γλυκυτάτου Ψαλμοῦ «Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ καὶ σωτήριον ἔθνεσι». Καὶ ἐρεῖ, Μακαριώτατε, πᾶς ὁ λαὸς «Γένοιτο! Γένοιτο!»

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ. κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ

Κατὰ τὴν Πατριαρχικὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, τῇ Κυριακῇ μετὰ τὴν Ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 17ῃ Σεπτεμβρίου, 1961.

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ λίαν Ἡμῖν ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, Κύριε Ἰάκωβε.

Αἴσθημα βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ ἐν ταὐτῷ εἰλικρινοῦς χαρᾶς καὶ ἀνεκφράστου ἀγαλλιάσεως συνέχει Ἡμᾶς, συναντωμένους σήμερον μετὰ τῆς ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος, τοῦ Τιμίου Αὐτῆς Πρεσβυτερίου καὶ προσφιλῶν τέκνων τῆς Ἡμετέρας ἐνταῦθα Ὁμογενείας.

Δοξάζομεν τὸ ὑπερύμνητον τοῦ Κυρίου Ὄνομα, ὅτι ἠξίωσεν Ἡμᾶς, ἵνα ὡς πρῶτος Ἕλλην Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐνενηκοστὸς δ' ἕκτος τῆς σειρᾶς τῶν ἀοιδίμων Προκατόχων Ἡμῶν καὶ ἄμεσος διάδοχος τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ Πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπινεύσει καὶ ἐπευλογίαις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ἔλθωμεν ἐνταῦθα, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῶν μεγάλων εὐθυνῶν ἐν τῇ προασπίσει τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀρχῶν, ὧν ὁ Χριστιανισμὸς προμαχεῖ.

Καὶ τῷ ὄντι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἡγεσίαν νέου καὶ σθεναρᾶς σκέψεως ἀνδρός, τοῦ Προέδρου Τζὼν Κέννεδυ, ἔχουσιν ἐπιτύχει τὴν εὐτυχεστέραν ἐναρμόνισιν τῶν μεγάλων συγχρόνων ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν κατακτήσεων ἐν ἀγαστῇ προσπαθείᾳ συμμέτρου προόδου, κυριαρχουμένης ὑπὸ ἰσορρόπου ἐκτιμήσεως ἐθνικοῦ καὶ ἀτομικοῦ συμφέροντος, διεπομένης ὑπὸ ἀντιλήψεων σεβασμοῦ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς σκέψεως καὶ τῆς συνειδήσεως, κατευθυνομένης ὑπὸ τῆς θελήσεως πρὸς ἑδραίωσιν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, αἵτινες καὶ μόναι θεμελιοῦσι καὶ ἀξιοποιοῦσι τὰ ἐπιτεύγματα.

Ἄνευ τῆς διπλῆς ταύτης ἐπιδιώξεως ὁ κόσμος τῆς Ἐπιστήμης θὰ ἀπέβαινεν, ἀσφαλῶς δεσμωτήριον διὰ τὴν ψυχήν, ἀπαστράπτον ἴσως, πλὴν δεσμωτήριον ἐν ᾧ τὸ ἄγχος τοῦ ἀνθρώπου θὰ καθίστατο θανάσιμον. Χαρακτηριστικὸν δ' ἐστίν, ὅτι ἡ γιγαντιαία προσπάθεια διατηρήσεως τῶν ψυχικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρετῶν, εἰς ἣν περιωπὴν καθώρισε ταύτας ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, προτάσσεται ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὡς ὅρος ἐθνικῆς καὶ φυλετικῆς ὑπάρξεως.

Ἐν τῇ πάλῃ δὲ ταύτῃ, τῇ σκληρᾷ καὶ πολυμετώπῳ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλεῖται, ὅπως διαδραματίσῃ πρωτεύοντα ρόλον. Ἡ κατοχύρωσις τῆς συνοχῆς τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς, ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῆς εἰς τὰ διδάγματα, ἅτινα ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐξιλαστήριος θυσία τοῦ Κυρίου κατέστησεν ὁδηγητικοὺς κανόνας τῆς ζωῆς, ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, ἡ ἐνίσχυσις τῆς ἐφέσεως δι' ἔξαρσιν καὶ ἀνθρωπισμόν, διὰ κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην καὶ μέριμναν, δι' ἠθικὴν ἐξύψωσιν καὶ γνησίαν πνευματικὴν ἀπόδοσιν, ἀποτελοῦσι πρωταρχικοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοπούς, οἵτινες εὑρίσκουσιν ἄμεσον καὶ ἀπεριόριστον τὴν συμπαράστασιν τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν.

Διαβεβαιούμεθα τὴν ὑμετέραν ἀδελφικὴν Ἀγάπην, ὅτι μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦμεν τὸν ἀγῶνα Αὐτῆς, σεμνυνόμενοι ἐν Αὐτῇ καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι εὑρήσει Ἡμᾶς προθύμους εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν συναντίληψιν ἐν ταῖς προσπαθείαις Αὐτῆς.

Τὸ μήνυμα δὲ τοῦτο τῆς συνεργασίας καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς συμπαραστάσεως κομίζομεν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἐκφράζοντες τῇ Ὑμετέρᾳ φιλτάτῃ Σεβασμιότητι, ἐνθέρμους εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ προσγενομένῃ Ἡμῖν τε καὶ τοῖς τιμίοις Ἡμῶν Συνοδοῖς φιλόφρονι ὑποδοχῇ καὶ τῇ ἐγκαρδιότητι τῶν ἀπευθυνθέντων Ἡμῖν λόγων, μεταδίδομεν τὰς ἐκ τῶν Παναγίων Σκηνωμάτων Σιὼν τῆς Ἁγίας εὐλογίας καὶ εὐχὰς τῆς Ἁγιωτάτης

Constantine Hatziconstantinou Photos

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου.
His Beatitude Benedictos I, Patriarch of Jerusalem, with His Eminence Iakovos, Archbishop of North and South America.

Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῆς Ἁγιωτάτης ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς εὐημερίας, τῆς ἡμετέρας προσφιλοῦς καὶ περικλύτου Ὁμογενείας καὶ τῆς προόδου καὶ τῆς δόξης τοῦ εὐγενοῦς Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους.

Ἐπιδαψιλεύοντες δὲ πᾶσιν ὑμῖν πλουσίας τὰς Πατριαχικὰς καὶ Ἀποστολικὰς Ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, αἰτούμεθα παρὰ Κυρίου, ὅπως ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν Χριστοῦ πληροῖ τοὺς θεοφιλεῖς οἴκους πάντων ὑμῶν, ἐνισχύῃ δὲ καὶ κρατύνῃ ἅπαντας ἐν τοῖς θεαρέστοις ὑμῶν ἔργοις. Ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΠΑΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ. κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ Α΄.

Κατὰ κόσμον Βασίλειος Παπαδόπουλος, ἐγεννήθη ἐν τῷ χωρίῳ Τσεσνειρίῳ τῆς Προύσσης, ἐπαρχίας Νικομηδείας, τῷ 1892. Εἰς Ἱεροσόλυμα μετέβη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1906, διήκουσε μαθήματα ἐν τῇ αὐτόθι Πατριαρχικῇ Σχολῇ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησε τῷ 1914 καὶ διωρίσθη γραμματεὺς ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς Γραφείοις. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐχειροτονήθη διάκονος ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ τότε Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Δαμασκόν, ἠκολούθησεν αὐτοὺς ὡς διάκονος, μὲ τὴν ἐπάνοδον δὲ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου εἰς Ἱεροσόλυμα, τῷ 1918, ἐπανῆλθε καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς Γραφείοις ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Τῷ 1921, συνοδικῇ ἀποφάσει, ἐστάλη εἰς Ἀθήνας καὶ ἐσπούδασε νομικά, τυχὼν τοῦ διπλώματος τῆς νομικῆς καὶ τῶν νομικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῷ 1925.

Ἐν Ἀθήναις εὑρισκόμενος, διωρίσθη Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου, χειροτονηθεὶς εἰς Πρεσβύτερον καὶ λαβὼν τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Τῷ 1945 ἐπανεκλήθη εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ διωρίσθη μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τῷ 1947 διωρίσθη Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐκκρεμῶν κτηματικῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, τῷ δὲ 1950 ὠνομάσθη Πρόεδρος τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τῷ 1951 προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιερέα, λαβὼν τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἀρχιεπισκοπῆς Τιβεριάδος. Εἴτε ἐν Ἀθήναις εὑρισκόμενος, εἴτε ἐν Ἱεροσολύμοις, ἀντεπροσώπευσε τὸ Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐν Λωζάννῃ, ὅπου συνῆλθε τὸ Παγχριστιανικὸν Συνέδριον Πίστεως καὶ Τάξεως τῷ 1927 καὶ ἐν Γενεύῃ, ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Κηδεμονιῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τῆς διεθνοποιήσεως τῆς Ἱερουσαλήμ.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1957, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Τιμοθέου, ὁ τότε Μητροπολίτης Τιβεριάδος κ. κ. Βενέδικτος ἐξελέγη Πατριάρχης. Ἡ «φήμη» Αὐτοῦ εἶναι ἡ κάτωθι: «Βενεδίκτου τοῦ

Constantine Hatziconstantinou Photos

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Ἀθηναγόρου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ἰακώβου καὶ τῆς λοιπῆς Συνοδείας Αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Μπρουκλάϊν, Μασσ., τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου, ἐ. ἔ.

His Beatitude Benedictos I, Patriarch of Jerusalem with His Eminence Athenagoras, Archbishop of Sebastia; His Eminence Metropolitan Iakovos of Attica; and their retinue, during their official visit to the Holy Cross Orthodox Theological School in Brookline, Massachusetts, on September 25, 1961.

Μακαριωτάτου Θειοτάτου τε καὶ Παναγιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, Συρίας, Ἀραβίας, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἁγίας Σιών, πολλὰ τὰ ἔτη!»

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΥΠΕΡ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ φιλοξενῇ ἀπὸ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτον, ὅστις ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως, πρῶτον, μεταδώσῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου, καὶ δεύτερον ὑπενθυμίσῃ πρὸς τὴν εὐλαβῆ Ὁμογένειαν τὰς ἱερὰς καὶ ἐπιτακτικὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθοδόξων, ὄχι μόνον νὰ διαφυλάξωμεν ὅ,τι ἐνεπιστεύθημεν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀλλὰ καὶ νὰ προσδώσωμεν νέαν αἴγλην εἰς «τὰ πολυτιμότερα καὶ ἱερώτερα καὶ Ἁγιώτερα Πάνσεπτα Προσκυνήματα», τὰ ὁποῖα ὅλαι αἱ μὴ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχουν ὑπὸ τὴν κυριότητά των, ἀλλ' ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος ἐπεφύλαξε τὸ μέγα τοῦτο προνόμιον.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ἀνακοινοῦσα τὰ ἀνωτέρω, ἀναγνωρίζουσα δὲ προσέτι, ὅτι ἡ προσφιλὴς Ὁμογένεια ἔχει ὑποβληθῇ εἰς πλείστας μέχρι σήμερον θυσίας διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν καὶ ἀνέγερσιν νέων Ἱερῶν Ναῶν, Κοινοτικῶν Μορφωτικῶν Κέντρων καὶ Σχολείων, μὲ τῶν ὁποίων τὴν συντήρησιν εἶναι ἐπιφορτισμένη σήμερον, ἐκφράζει οὐχ ἧττον τὴν βεβαιότητα, ὅτι οἱ εὐσεβεῖς Ὁμογενεῖς διαθέτουν πλούσιον ἀπόθεμα εἰς εὐλάβειαν, πίστιν καὶ ἀγάπην δι' ἔργων ἐνεργουμένην, ὥστε οὐδεὶς νὰ ὑπολειφθῇ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντός του πρὸς τὸν Πανάγιον Τάφον.

Ἡ Ὁμογένεια, ἡ ὁποία ὑπερέβη ἑαυτὴν εἰς ἔργα φιλογενείας, καλεῖται νὰ δώσῃ νέον δεῖγμα τῆς μεγαλοφροσύνης της ἐν τῇ προσπαθείᾳ πρὸς διαφύλαξιν τοῦ παρὰ τῆς Θείας Προνοίας χορηγηθέντος αὐτῇ ἱστορικοῦ δικαιώματος νὰ περιφρουρῇ αὕτη τὰ Πάνσεπτα Προσκυνήματα, ὡς καὶ νὰ ἀναδείξῃ ταῦτα εἰς ἓν μοναδικὸν παγκόσμιον Χριστιανικὸν Κέντρον.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τοιαῦτα φρονοῦσα περὶ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ὁμογενείας, ποιεῖται θερμο-

(Συνέχεια εἰς σελίδα 305)

HIS BEATITUDE BENEDICTOS I, THE PATRIARCH OF JERUSALEM VISITS THE UNITED STATES

The first visit of a Greek Orthodox Patriarch to America was marked by the arrival in New York on September 15, 1961, of His Beatitude Benedictos I of Jerusalem, who was accompanied by an entourage of seven, including Metropolitan Athenagoras of Sebastia from Jerusalem, and Metropolitan Iakovos of Attica, assigned to journey with His Beatitude by the Church of Greece.

In addition to New York, the itinerary of the Patriarchal party includes Boston, Toronto, Detroit, Chicago, Los Angeles, San Francisco, Washington, New Orleans and Pittsburgh. In the nation's capital on October 6, His Beatitude was received by President Kennedy, on whom he conferred the Grand Cross of the Holy Sepulchre, considered Greek Orthodoxy's highest decoration. His Eminence Archbishop Iakovos, the Patriarch's host in America, was also present on this important occasion.

The purpose of this unprecedented Patriarchal visit, which will terminate with departure from New York for London on October 18, is to bind closer the brotherhood of the Christian Churches, and to further interest in financial support for the extensive renovations that are being undertaken in the sacred Church of the Resurrection in Jerusalem, where lies the Holy Sepulchre, by the Patriarchate of Jerusalem.

EXCERPTS OF THE OFFICIAL GREETING TO HIS BEATITUDE, PATRIARCH BENEDICTOS OF JERUSALEM, BY ARCHBISHOP IAKOVOS, PRIMATE OF THE GREEK ORTHODOX CHURCH OF NO. AND SO. AMERICA

Delivered at the Holy Trinity Cathedral, New York City, Sunday, September 17, 1961.

We welcome Your Beatitude as a messenger of God. As a messenger, charged with the message sounded by the Angelic Hosts twenty centuries ago, but which failed to penetrate, and has not yet been truly understood by mankind or Christianity: the message of the reconciliation between God and man and between men and men.

You did not come as a prince of the Church, but as a humble servant of God, to whom history has entrusted the guardianship and stewardship of the holiest shrines, which the world has ever known.

You did come to tell us that, that which Christianity needs is a new birth in the divine way in which Christ was born, and a new baptism in the Christ-like way of self-humbleness and repentance.

You came without pomp; without people shouting "Hosannah" or "Alleluiah," but with the sweet smile of self-assurance, to bestow upon us the blessings of the land, which our Lord and Saviour, Jesus Christ, sanctified through His life, His teachings, His miracles and His Resurrection.

You were sent to us by God Himself, to assure our country and our people of the ancient, yet undisputed, truth that they who trust in the Lord shall be as mount Zion, which cannot be removed, but abideth for ever. And that "the rod of the wicked shall not rest upon the lot of the righteous, lest the righteous put forth their hands unto iniquity." (Psalms 125)

We thank your Beatitude most heartily. We thank the merciful God for sending you to us to reawaken the true spirit of Christianity within our hearts and to assure us that "peace on earth" is not an unfulfilled promise, but a task, the most sacred task and mission of all those who believe in the Prince of Peace, Jesus Christ Himself — unselfishly and sincerely.

TRANSLATION OF THE ADDRESS DELIVERED BY HIS BEATITUDE BENEDICTOS I, GREEK ORTHODOX PATRIARCH OF JERUSALEM

At the Solemn Patriarchal Liturgy in the Hellenic Cathedral, New York City, Sunday September 17, 1961, in response to the greetings of Archbishop Iakovos, Primate of the Greek Orthodox Church in North and South America.

Beloved and Most Reverend Brother in Christ Iakovos, Archbishop of North and South America.

Feelings of the deepest emotion together with sincere joy and deep satisfaction fill our heart today as we greet Your Eminence, members of the Hierachy, the Clergy of your Archdiocese, and the dearly beloved Orthodox Christian faithful in this land.

We glorify the name of the Lord, because He has permitted us, the ninety-sixth in the succession of the first Bishop of Jerusalem the glorious Apostle Iakovos, Brother of our Lord, — to visit this country, the United States of America, which is the leading guardian of the

great freedoms of the world and mankind and of the principles of Christianity.

Indeed, your great country, under the vigorous and enlightened leadership of a young man of brave determination, President John F. Kennedy, has succeeded in blending the great modern scientific and technological achievements with spiritual growth that is determined by prudent respect both for individual and national interests, framed within the concept of a true reverence for freedom of thought and moral values. We are confident that, in this manner, the sound foundations of the United States will be preserved and its destiny will be fulfilled.

Without the blending of science and moral values, the order of natural science would undoubtedly become a prison for the soul, perhaps a gilded prison, but a prison in which man would be in mortal agony. We thank God that in the United States individual and national goals are based on the tremendous effort to preserve spiritual and moral values on the level of the teachings of our Lord.

In this arduous struggle which is carried out on many fronts, the Church of Christ is called to take a leading part. The safeguarding of the integrity of the Christian soul; the inculcation of devotion to the teachings which the redeeming sacrifice of the Lord upon the Cross elevated to guiding rules of life; devotion to national ideals; the strengthening of man's effort to uplift humanity through social solidarity and mutual concern; and striving for moral elevation and genuine spiritual goals are indeed noble aims of the greatest importance which have the direct and unlimited support of the Mother Church of Christendom.

We assure Your Eminence that we follow your efforts with pride and great interest, and assure you, furthermore, that you will find us ready to do all we can to support your endeavors.

We convey to you our greetings and assurance of co-operation and support, expressing at the same time our deep appreciation for the cordial welcome given to us and our honored retinue, as well as for the warmth of the words which you have addressed to us.

We have come to express the blessings of the most sacred shrines of Holy Sion, and to offer prayers in behalf of the most Holy Mother of Churches for the stability of the Holy Orthodox Church in the New World, the happiness of our people and the progress and glory of the noble American Nation.

Invoking upon all the faithful our Patriarchal and Apostolic benediction, we pray that the Grace flowing from the most Holy and Lifegiving Tomb of our Saviour be with you and your loved ones, blessing your endeavors in the service of God.

BIOGRAPHICAL SKETCH OF HIS BEATITUDE BENEDICTOS I OF JERUSALEM

His Beatitude Benedictos I, Patriarch of Jerusalem, was born Basilios Papadopoulos in Tsesneirion, near the city of Proussa, in the Province of Nicomedeias, Asia Minor, in 1892.

In December, 1906, he came to Jerusalem where he studied at the Patriarchal Academy from which he graduated in 1914, when he was appointed Secretary in the Patriarchal Office. In this same year, be became a monk and was ordained a Deacon in the Church of Golgotha. During the removal of the then Patriarch of Jerusalem Damian and the Holy Synod to Damascus, he accompanied them and returned with them when the Patriarch and the Holy Synod were re-established in Jerusalem in 1918, resuming at the same time his duties in the Patriarchal Office.

In 1921, he was sent by synodical decree for advanced studies to Athens, where he earned degrees in Law and Political Sciences in 1925. While in Athens, he was appointed Exarch of the Holy Sepulcher and was ordained a Priest with the title of Archimandrite. In 1946 he was recalled to Jerusalem and was elected a member of the Holy Synod. In 1947 he was appointed president of the committee for the restoration of the Sacred Community of the Holy Sepulcher, which he also served in 1950 as president of the financial committee.

He was elevated to the rank of hierarch in 1951, with the title of Archbishop of the renowned Archdiocese of Tiberias. While in Athens and in Jerusalem, he represented the Greek Orthodox Partiarchate of Jerusalem at the Faith and Order conferences which were held in Lausanne in 1927, and at the conference convened in Geneva to give aid to the Holy Sepulcher, at which the subject of the internationalization of Jerusalem was also considered.

In March, 1957, following the death of Patriarch Timotheos, he was elected His Beatitude Benedictos I, Patriarch of Jerusalem.

His official ecclesiastical title is "His Beatitude and Holiness Benedictos, Holy Father and Patriarch of the Holy City of Jerusalem and all Palestine, Syria, Arabia, Beyond the Jordan, Cana of Galilee, and Saint Zion."

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΟΡΘ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΙΣ Ν. ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. — Τὰ αἰωνόβια δικαιώματά του ἐπὶ τῶν Σεπτῶν Προσκυνημάτων. — Οἱ ἀγῶνες τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος. — Οἱ σημερινοὶ κίνδυνοι. — Τὸ ἱερὸν καθῆκον τῆς Ὁμογενείας.

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Δ.Ο.Θ.

ΟΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΙ ΤΟΠΟΙ, ἡ Ἁγία Γῆ, ἐκεῖ ὅπου ὁ Θεὸς ἐνηνθρώπησε διὰ νὰ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀνεκτίμητος παρακαταθήκη τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως, τὰ Σεπτὰ Προσκυνήματα τῆς Χριστιανωσύνης, καὶ οἱ αἰωνόβιοι θεματοφύλακες αὐτῶν, ἡ Θεόδμητος Σιωνίτις Ἐκκλησία μετὰ τῆς παλαιφάτου Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, νοερῶς ἀτενίζουν σήμερον πρὸς τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθόδοξον κόσμον, τὸν ὁποῖον ἐπισκέπτεται ὁ Σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ Α΄. εἶναι ὁ πρῶτος Ὀρθόδοξος Πατριάρχης, ὅστις ἐπισκέπτεται τὴν Ἀμερικήν. Καὶ τὴν ἐπισκέπτεται διὰ δύο λόγους: διὰ νὰ φέρῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθόδοξον κόσμον καὶ διὰ νὰ ἐνισχύσῃ πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν ἁγίαν Ὀρθόδοξον πίστιν ἡμῶν. Τὴν ἐπισκέπτεται ἐξ ἄλλου εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ δοκιμασίαι τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς περιφρουρούσης τὰ Πανίερα Προσκυνήματα Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος κορυφοῦνται παρὰ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Ἰορδανίας Χουσεήν.

Ἂς εἶναι λοιπὸν καὶ ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν ἐπιφυλάσσομεν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Βενέδικτον ἀνάλογος πρὸς τὴν ἰδιότητα Αὐτοῦ ὡς πρώτου Ὀρθοδόξου Πατριάρχου ἐπισκεπτομένου τὴν Ἀμερικήν, ἀλλὰ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν δεινότητα τῶν καιρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀποστολικὸς Θρόνος τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης ἀντιμετωπίζουν.

Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὁ εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος Χριστός», εἶναι συγχρόνως καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Πόσον πιστὰ ἐφαρμόζονται, μάλιστα σήμερον, διὰ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ὅσα ἔγραφε πρὸ 19 αἰώνων ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος περὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους διέτρεξε: «Κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει . . . κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις . . .». (Β΄. Κορινθ. 11, 26).

Ἡ Ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἶναι μία συνεχὴς ἱστορία κινδύνων παντοδαπῶν, κινδύνων θανασίμων — κατ' ἄνθρωπον — ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐξῆλθε νικήτρια Θείᾳ χάριτι. Παραστατικώτατα παρομοιάζει τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος πρὸς πλοῖον, ναῦν, ἡ ὁποία πάντοτε κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐδέποτε καταποντίζεται.

Διὰ νὰ μὴ καταποντισθῇ ὅμως ἡ ὁλκὰς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ νὰ ἐπιπλεύσῃ καὶ συνεχίσῃ τὸν θεοχάρακτον πλοῦν της, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὰ Σεπτὰ Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων, τὸν Πανάγιον Τάφον, τὸν Πάνσεπτον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ καὶ τὰ λοιπὰ σεμνώματα τῶν Θεοβαδίστων Τόπων, ἡ Θεία Πρόνοια ἔταξε θεματοφύλακα πιστὸν καὶ φρουρὸν ἄγρυπνον τὸ Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν ἀδιάσπαστον ἀπ' αὐτοῦ Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα. Διεξήγαγον καὶ διεξάγουν ἀγῶνας ὑπεράνθρωπους διὰ τὴν διάσωσιν αὐτῶν καὶ τὴν περιφρούρησιν τῶν αἰωνοβίων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνορθοδόξου κόσμου. Ἀντιμετώπισαν καὶ ἀντιμετωπίζουν ἐχθροὺς πανισχύρους, φανεροὺς καὶ ὑπούλους καὶ διεξάγουν καθημερινῶς ἀγῶνας ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐὰν οὔτε ἡ ἐκδικητικὴ μανία τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Τίτου, οὔτε αἱ βεβηλώσεις τοῦ εἰδωλολάτρου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, οὔτε οἱ βανδαλισμοὶ τῶν Περσῶν τοῦ Χοσρόου, οὔτε ὁ πανισλαμισμὸς τῶν Ἀράβων, οὔτε ὁ φανατισμὸς τῶν Τούρκων, οὔτε ἡ κυριαρχία τῶν Σταυροφόρων, οὔτε αἱ δόλιοι ἐπιβουλαὶ τῶν Φράγκων, οὔτε ἡ ψυχρὰ ἐξοντωτικὴ τακτικὴ τοῦ Ἄγγλου ἁρμοστοῦ Μπέρτραντ, κατώρθωσαν νὰ καταστρέψουν ἢ νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ ἡμᾶς τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν καὶ τὰ ὄργανα αὐτῆς, Πατριάρχας, Κληρικοὺς καὶ Μοναχούς.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι οἱ κίνδυνοι οὗτοι ἔπαυσαν νὰ ὑφίστανται ἢ ἠμβλύνθησαν. Ἀπ' ἐναντίας, ἀφ' ὅτου ὁ Πάνσεπτος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου κινδυνεύει νὰ κρημνισθῇ, ἀφ' ὅτου ἔγινεν ἡ σύγκρουσις μεταξὺ Ἰορδανίας καὶ Ἰσραήλ, ἀφ' ὅτου τέλος ἡ κομμουνιστικὴ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς αὐξάνει καὶ ἡ διείσδυσις τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ μορφὴν δῆθεν «ἀποστολῶν» καθίσταται βαθυτέρα, οἱ κίνδυνοι οὗτοι ἐπικρέμανται ἀπειλητικώτεροι, ἡ δὲ ἀντιμετώπισις αὐτῶν, δι' ἔργων καὶ ἀμέσου δράσεως, εἶναι ἐπιτακτική.

Ὁ Ἑλληνορθόδοξος κόσμος δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ καταρρεύσῃ ὁ Πάνσεπτος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἀλλοδόξους ἢ ἐπιβούλους «φίλους» νὰ ἀναστηλώσωσιν αὐτὸν ὑπεισερχόμενοι εἰς αἰωνόβια δικαιώματα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ αἰῶνας, παρὰ τὰς ἀσυγκρίτως δυσμενεστέρας πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας, προσῆλθεν ἀρωγὸς καὶ ἐνίσχυσε τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, οὕτω καὶ τώρα ὁ Ἑλληνορθόδοξος κόσμος θὰ πράξῃ τὸ καθῆκον του.

Καὶ ἰδοὺ ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ καὶ εἰς γενικωτάτας γραμμὰς ἡ Ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύ-

μων καὶ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἡ ἱστορία τῆς ἱδρύσεως τῶν Πανσέπτων Προσκυνημάτων καὶ τῆς περιφρουρήσεως αὐτῶν, ἡ ἱστορία τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀναφαιρέτων αἰωνοβίων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἠκούσθη κατὰ πρῶτον ἡ Θεία διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ αὐτὴν μετεδόθη διὰ τῶν Ἀποστόλων εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον.

Οἱ ἱστορικοὶ διαιροῦν συνήθως τὴν ἱστορίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τρεῖς περιόδους: Α) τὴν ἀρχαίαν, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς Ἀραβικῆς κατακτήσεως (33—638 μ. Χ.), Β) τὴν μέσην, ἀπὸ τῆς Ἀραβικῆς μέχρι τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως (638—1517), καὶ Γ) τὴν νέαν καὶ νεωτέραν, ἀπὸ τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως (1517) μέχρι σήμερον.

Α΄. Περίοδος (33—638 μ. Χ.) Ἐλευθερία καὶ Ἀκμή.

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, εἰς αὐτὴν περιλαμβάνονται: Ἡ ἵδρυσις τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἡ πρώτη ὁρατὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ Ὑπερῶον τῆς Ἁγίας Σιών, εἰς τὸ ὁποῖον, καθὼς μαρτυροῦν τὰ Εὐαγγέλια καὶ αἱ Πράξεις, ὁ Κύριος ἐτέλεσε τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, συνηθροίζοντο οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ ἐγένετο ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ σκληροὶ διωγμοὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων. Οἱ σκληρότεροι διωγμοὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ἐξ αὐτῶν, ὁ μὲν Αὐτοκράτωρ Τῖτος κατέστρεψε τὴν Ἱερουσαλὴμ (70 μ.Χ.) καὶ ἔσπειρεν ἅλας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων της, ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἐβεβήλωσε τὴν πόλιν (130 μ.Χ.). Ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου ἔστησε τὸ ἄγαλμα τοῦ Διός, ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἁγίου Σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀδώνιδος. Τῷ 135 ἡ πόλις ἀνωκοδομήθη καὶ ὠνομάσθη Αἰλία Καπιτωλίνα. Οἱ Ἱεροὶ Τόποι κατεπλακώθησαν ἀπὸ χώματα καὶ σκουπίδια διὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν, ἀλλὰ τοῦτο, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀπέτυχε.

Πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὑπῆρξεν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ὑποστὰς μαρτυρικὸν θάνατον, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑβραίων.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, καταφυγόντες εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου Πέλλαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Τίτου (70 μ.Χ.), ἐπανέρχονται τῷ 134 εἰς τὴν ἀνοικοδομουμένην πόλιν των, ἡ ὁποία ὅμως ἐκλήθη τώρα Αἰλία Καπιτωλίνα. Τὸ ὄνομα Ἱερουσαλὴμ εἶχε καταργηθῇ, αὕτη δὲ ὑπήγετο εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αἰλίας ὑπήγοντο εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Καισαρείας. Νέοι σκληροὶ διωγμοὶ ἀναμένουν τοὺς Χριστιανούς, κατὰ τοὺς ὁποίους μαρτυροῦν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αἰλίας (Ἱερουσαλήμ). Ἐν τούτοις, κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, πλεῖστοι Χριστιανοὶ μετέβαιναν εἰς Παλαιστίνην πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Ἁγίων Τόπων.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, διὰ τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τῷ 313 μ.Χ., δίδει ἐλευθερίαν πίστεως καὶ λατρείας εἰς τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἤδη διαφόρους Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλαχοῦ.

Τῷ 325, ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Μακάριος, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Α΄. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐκθέτει εἰς τὸν συγκαλέσαντα ταύτην Μέγαν Κωνσταντῖνον, τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθον οἱ βεβηλωθέντες Ἅγιοι Τόποι, ἔνθα ἐγεννήθη, ἔζησεν, ἐδίδαξεν, ἐσταυρώθη, ἐτάφη καὶ ἀνέστη ὁ Χριστός.

Μετὰ τὸν τερματισμὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου καὶ τὸν ἑορτασμὸν τῆς εἰκοσαετηρίδος τοῦ Αὐτοκράτορος (305—325) ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐξαγγέλλει τὴν ἱστορικὴν ἀπόφασίν του περὶ ἀναστηλώσεως τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη περιλαμβάνει καὶ τὸ ἑξῆς: «Ὅπερ δ' οὖν, πᾶσιν εἶναι νομίζω φανερόν, ἐκεῖνο μάλιστα πεπεῖσθαι βούλομαι, ὡς ἄρα πάντων μοι μᾶλλον μέλει, ὅπως τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον, ὃν Θεοῦ προστάγματι, αἰσχίστης εἰδώλου προσθήκης ὥσπερ τινὸς ἐπικειμένου βάρους, ἐκούφισα, ἅγιον μὲν ἐξ ἀρχῆς Θεοῦ κρίσει γεγενημένον, ἁγιώτερον δ' ἀποφανθέντα, ἀφ' οὗ τοῦ σωτηρίου πάθους πίστιν εἰς φῶς προήγαγε, οἰκοδομημάτων κάλλει κοσμήσωμεν». Τὴν ἀπόφασιν ταύτην πραγματοποιεῖ ἡ ἁγία καὶ ἰσαπόστολος βασιλομήτωρ Ἑλένη, διὰ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ τῆς ἀνεγέρσεως λαμπρᾶς Βασιλικῆς τοῦ Πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἑτέρου Ναοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἑτέρου ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Σπηλαίου ἐν Βηθλεέμ, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ εἰς ἄλλους Ἁγίους Τόπους τῆς Παλαιστίνης. Εἰς 28 ἀναβιβάζει ἡ Ἱερὰ Παράδοσις τὰς Ἐκκλησίας τὰς ὁποίας ἀνήγειρεν ἡ Αὐγούστα Ἑλένη ἐν Παλαιστίνῃ. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφέρεται καὶ ὁ ἐν Γεθσημανῇ Ναὸς τῆς Θεοτόκου, ὅστις, κατ' ἄλλους, ἀνηγέρθη βραδύτερον ἢ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἢ ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (379—395).

Ἐντὸς δεκαετίας (326—336) ἡ Ἁγία Ἑλένη συνεπλήρωσε τὸ θεάρεστον ἔργον καὶ τὰ περίλαμπρα Χριστιανικὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν αἰωνίαν δόξαν καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ της Μ. Κωνσταντίνου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἔκτοτε προσελκύει συνεχῶς καὶ περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, πανταχόθεν συρρέοντος ἵνα προσκυνήσῃ τὰ Σεπτὰ Σκηνώματα. Περὶ αὐτῶν γράφει ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν του (Migne 20, 1089): «Διὸ δὴ βασιλὶς ἡ θεοσεβεστάτη, τῆς θεοτόκου τὴν κύησιν μνήμασι θαυμαστοῖς κατεκόσμει, παντοίως τὸ τῆδε ἱερὸν ἄντρον φαιδρύνουσα· βασιλεὺς δὲ μικρὸν ὕστερον βασιλικοῖς ἀναθήμασι καὶ ταύτην ἐτίμα, τοῖς ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ κειμηλίοις παραπετάσμασί τε ποικίλοις τὰς τῆς μητρὸς ἐπαύξων φιλοκαλίας. Πάλιν δ' ἡ μὲν βασιλέως μήτηρ τῆς εἰς οὐρανοὺς πορείας τοῦ τῶν

ὅλων Σωτῆρος, ἐπὶ τοῦ τῶν ἐλαιῶν ὄρους τὴν μνήμην ἐπηρμέναις οἰκοδομίαις ἀνύψου, ἄνω πρὸς ταῖς ἀκρωρείαις παρὰ τὴν τοῦ παντὸς ὄρους κορυφήν, ἱερὸν οἶκον ἐκκλησίας ἀνεγείρουσα, νεών τε· κ' ἐνταῦθα λόγος ἀληθὴς κατέχει, ἐν αὐτῷ ἄντρῳ τοὺς αὐτοῦ θιασώτας μυεῖν τὰς ἀπορρήτους τελετὰς τὸν τῶν ὅλων Σωτῆρα. Βασιλεὺς δὲ κἀνταῦθα παντοίοις ἀναθήμασί τε καὶ κόσμοις τὸν μέγαν ἐγέραιρε Βασιλέα. Καὶ δὴ δύο ταῦτα μνήμης ἐπάξια αἰωνίου, σεμνὰ καὶ περικαλλῆ καθιερώματα, ἐπὶ δύο μυστικῶν ἄντρων Ἑλένη αὐγούστα Θεῷ τῷ αὐτῆς Σωτῆρι, θεοφιλοῦς βασιλέως θεοφιλὴς μήτηρ, εὐσεβοῦς τεκμήρια διαθέσεως ἵδρυτο, δεξιὰν αὐτῇ βασιλικῆς ἐξουσίας τοῦ παιδὸς παρασχομένου».

Δὲν προτιθέμεθα νὰ περιγράψωμεν τὸ κάλλος καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν Ναῶν τούτων, διότι τοῦτο θὰ ἀπήτει πολλὰς σελίδας. Τοὺς Ναοὺς τούτους ἐπλούτισε καὶ ἐλάμπρυνεν ὁ Ἰουστινιανός, ὅστις ἀνήγειρε καὶ τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου (543) παρὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἱερὰ ἔργα καὶ ἀρχιτεκτονικὰ ἀριστουργήματα ἔρχεται νὰ κατερειπώσῃ τῷ 614 ἡ εἰδωλολατρικὴ μανία, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Χοσρόου, αἱ ἄγριαι ὀρδαὶ τοῦ ὁποίου κατέσφαξαν τοὺς φύλακας καὶ φρουροὺς καὶ ὑπηρέτας τῶν Ἐκκλησιῶν, τοὺς περιφήμους μοναχοὺς τοῦ Τάγματος τῶν «Σπουδαίων», καὶ χιλιάδας ἄλλας κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐνῷ ἀπήγαγον εἰς τὴν Περσίαν τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν καὶ χιλιάδας ἄλλων αἰχμαλώτων.

Μετὰ 16 ἔτη, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος κατατροπώνει τοὺς Πέρσας, διαλύει τὸ κράτος αὐτῶν, ἀπελευθερώνει τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνακομίζει τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ὑψώνει αὐτὸν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ διαδόχου τοῦ Ζαχαρίου, Πατριάρχου Μοδέστου, ὁ Ἡράκλειος ἀνοικοδομεῖ τὰ Ἅγια Προσκυνήματα. Δὲν παρῆλθον ὅμως 7 ἔτη καὶ νέα δεινὰ ἀρχίζουν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων μὲ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς τῷ 638 ὑπὸ τῶν Ἀράβων, μὲ τὴν ὁποίαν λήγει ἡ πρώτη περίοδος, ἡ τῆς μεγάλης ἀκμῆς.

Β'. Περίοδος (638—1517)
Κυριαρχία Ἀράβων — Σταυροφόρων — Μαμελούκων.

Ὁ νουνεχὴς Πατριάρχης Σωφρόνιος, ὁ διαδεχθεὶς τὸν Μόδεστον, μετὰ τὴν ἧτταν τῆς στρατιᾶς τοῦ Ἡρακλείου, ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸν Χαλίφην τῶν Ἀράβων, Ὁμὰρ (638) κατόπιν συνθήκης βασιζομένης ἐπὶ τοῦ Κορανίου. Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης τοῦ Ὁμὰρ Χαττάπ, κατοχυρώνονται τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων. Οἱ Χριστιανοὶ ὑπέστησαν πάμπολλα δεινά. Πάντες ὅμως οἱ Ἄραβες ἡγεμόνες ἐσεβάσθησαν τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐθεώρουν ἱερὰν πόλιν, δι' αὐτὸ καὶ ἐπέτρεψαν νὰ ζοῦν οἱ Χριστιανοὶ (ὡς καὶ οἱ Ἰουδαῖοι) πληρώνοντες κεφαλικὸν φόρον.

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ὑπαγομένη πρὶν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἐχειραφετήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς αὐτοκέφαλος (ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, ἢ Πατριαρχεῖον, διότι τότε δὲν ἦσαν ἐν χρήσει οἱ ὅροι οὗτοι) ὄχι κατὰ τὴν 5ην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (553) ὡς φρονοῦν οἱ Λατῖνοι, ἀλλὰ κατὰ τὴν 4ην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (451) ἐπὶ Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων Ἰουβεναλίου. Κατὰ τὴν Β'. ταύτην περίοδον, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων εἶναι τὸ 5ον Πατριαρχεῖον (Ρώμη, Κωνσταντινούπολις, Ἀντιόχεια, Ἀλεξάνδρεια, Ἱεροσόλυμα). Τὸ Βυζαντινὸν Μοναχικὸν Τάγμα τῶν «Σπουδαίων» ἔχει ἀντικαταστήσει ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης, ἡ ὁποία εἶναι ταυτόσημος μὲ τὸ Πατριαρχεῖον, Ἀρχηγὸς δὲ αὐτῆς εἶναι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, προερχόμενος ἀπὸ τὴν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα. Τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἶναι ἰδιόρρυθμον διότι αἱ περιστάσεις ἐπέβαλλον τοῦτο. Πάντως εἶναι κανονικόν, δημοκρατικὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς ὁμοσπονδιακὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς τῆς διοικήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν γένει. Εἰς μίαν ἐποχὴν οἱ Πατριάρχαι ὥριζον τοὺς διαδόχους των, ἢ προήρχοντο οὗτοι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Καισαρείας. Βραδύτερον ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐξελέγοντο εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Οἱ Πατριάρχαι, ἐκτὸς ἀσημάντων ἐξαιρέσεων ἐπὶ Ἀραβοκρατίας, ἦσαν ὅλοι Ἕλληνες. Ἡ ὑπόστασις, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ συνείδησις τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἦσαν πάντοτε καὶ εἶναι ἀκραιφνῶς Ἑλληνικά. Οἱ ἐπικριταὶ τοῦ ἰδιορρύθμου — ἀντικανονικοῦ κατά τινας — διοικητικοῦ συστήματος, ἀντὶ νὰ ἐπικρίνουν τὰ ἀναποφεύκτως ἰδιόρρυθμα σημεῖα, θὰ ἦσαν συνεπέστεροι πρὸς ἑαυτοὺς ἐὰν ὡμολόγουν τὸν θαυμασμόν των, πῶς ἐν μέσῳ τόσων δεινῶν, κατερειπώσεων, ἐξοριῶν, ὑποδουλώσεων καὶ λοιπῶν ὑπὲρ ἄνθρωπον δοκιμασιῶν, ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης κατώρθωσε νὰ περισώσῃ καὶ περιφρουρήσῃ τὰ Σεπτὰ Προσκυνήματα καὶ παραδώσῃ ταῦτα εἰς κοινὴν προσκύνησιν καὶ λατρείαν.

Τῷ 966 ὁ Ἀραβικὸς ὄχλος καταστρέφει τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ φονεύει τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην Ζ'. Τῷ 1009 ὁ Χαλίφης Ἀλ-Χακήμ, ὁ «Νέρων τῆς Αἰγύπτου», βαρβάρως παραδίδει εἰς τὰς φλόγας τὸν μόλις ἐπισκευασθέντα Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες, συνθηκολογήσαντες μετὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλ-Χακήμ, ἐπεσκεύασαν καὶ πάλιν τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

"ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΥΧΗΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ"

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, ἐντιμ. κ. Βασ. Βιτσαξῆς, προσεφώνησε τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, Μακαριώτατον κ. κ. Βενέδικτον Α΄., κατὰ τὴν ἐπίσημον δεξίωσιν τῆς Πέμπτης, 21ης Σεπτεμβρίου, ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ὡς ἀκολούθως:

Ὑποδεχόμενος σήμερον ἐπισήμως τὴν Ὑμετέραν Γερασμίαν Μακαριότητα καὶ τὴν τιμίαν Αὐτῆς ἀκολουθίαν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον τῆς Ἑλλάδος, ἐπιθυμῶ, ἀπευθύνων ὑμῖν τὸν χαιρετισμὸν τῆς Β. Κυβερνήσεως καὶ τῶν πολυπληθῶν Ἑλλήνων τῆς Περιφερείας τοῦ Γενικοῦ Προξενείου Νέας Ὑόρκης, νὰ σᾶς διαβεβαιώσω διὰ τὸν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν τρέφομεν πρὸς τὸ Πάνσεπτον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τοῦ ὁποίου, θεία βουλήσει, τόσον ἐπαξίως προΐστασθε.

Γνωρίζομεν τοὺς ἀγῶνας σας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν. Γνωρίζομεν τὸν ἐθνικὸν παλμὸν ὁ ὁποῖος ἐμπνέει τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις σας. Γνωρίζομεν τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θυσίας τὸ ὁποῖον ἐκφράζει ἡ ἐγκαρτέρησίς σας εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τοὺς θεοβαδίστους τόπους.

Εἰς τὸ πρόσωπόν σας χαιρετίζομεν τὸν συνεχιστὴν τῆς φωτεινῆς ἁλύσεως τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Γένους. Χαιρετίζομεν τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡγέτην, ὁ ὁποῖος διαποιμαίνει ἐν μέσῳ δυσχερειῶν πολλῶν, ἐπίλεκτον τμῆμα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας σεμνυνόμεθα ὅτι εἴμεθα τέκνα πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα.

Ἡ παρουσία σας μεταξὺ ἡμῶν, Μακαριώτατε, ὑπομιμνήσκει ἡμῖν τὸν ἀκατάλυτον δεσμόν, ὁ ὁποῖος συνδέει μεταξύ των τὰς πιστὰς εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἀλλὰ καὶ τὸν ἱερὸν δεσμὸν τὸν ὁποῖον ἀπεκτήσαμεν ὅλοι ὅσοι εἰς Κύριον ἐβαπτίσθημεν, πρὸς τὸν Πανάγιον Αὐτοῦ Τάφον. Τὸν μοναδικὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν κόσμον Τάφον ὁ ὁποῖος, δεχθεὶς κατὰ Θεῖον Σχέδιον τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα, κρουνοὺς ἔκτοτε ἀναβλύζει αἰωνίου ζωῆς.

Εἰς τὴν πηγὴν ἐκείνην τοῦ ἐλπιδοφόρου οὐρανίου φωτός, εἰς τοὺς ἡγιασμένους ἀπὸ τοὺς Ἀχράντους πόδας τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν τόπους, ἡ Θεία Πρόνοια ἐθεμελίωσε τὸν ὑμέτερον Πατριαρχικὸν Θρόνον, τάξασα αὐτὸν θεματοφύλακα τῶν ἱερῶν παρακαταθηκῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡμεῖς εἰς τὴν Ἀμερικήν, δὲν ἔχομεν οὔτε κονιορτὸν ἐκ τῶν ὑποδημάτων τῶν Ἀποστόλων. Ἔχομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς πίστιν ἐν ἡμῖν, πίστιν εἰς τὸν Κύριον πληροῦσαν τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ λατρείαν πρὸς ὅ,τι οἱ πρωτοπόροι ἐνεστάλαξαν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ἐπιγενομένων, ὡς ἱερὰν κληρονομίαν ἐθνικῶν καὶ χριστιανικῶν παραδόσεων.

Ὑπὸ τὴν θερμουργὸν πνοὴν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὑπὸ τὴν θεοφώτιστον ἡγεσίαν τοῦ Ἱεράρχου, ὃν ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ταῖς Ἐκκλησίαις Του πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κυρίου κυρίου Ἰακώβου, ἐντὸς τοῦ φιλελευθέρου κλίματος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἀναπτυσσώμεθα ἡ μεγάλη αὕτη Δημοκρατία εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν καὶ μὲ τὴν στοργικὴν συμπαράστασιν τῶν ἀρχῶν τῆς γαλανῆς ἡμῶν Πατρίδος, τὸ Ἑλληνορθόδοξον πλήρωμα τὸ ὁποῖον ὑποδέχεται σήμερον τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα εἰς οὐδὲν ὑπολείπεται τοῦ ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου χριστεπωνύμου Ὀρθοδόξου πληρώματος.

Τὸ διεπιστώσατε ἤδη κατὰ τὴν βραχεῖαν παραμονήν σας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ νέαι, εἶμαι βέβαιος, σᾶς ἀναμένουν ἀποδείξεις περὶ τούτου κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας ἃς θὰ ἀνατείλῃ ὁ Κύριος.

Τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖον ἐκομίσατε ἡμῖν ἐκ τῆς ἁγιωτάτης Σιών, μήνυμα ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος καὶ πρόσκλησις εἰς τὴν ὑπερτάτην ἐκδήλωσίν της εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς θυσίας, δὲν ἀπηυθύνθη πρὸς μὴ ἀκούοντας.

«Οἱ λόγοι εἰσὶ σπορὰ καὶ ὁ ἀγρὸς εὔφορος».

Εἶμαι βέβαιος, Μακαριώτατε, ὅτι μετὰ τὴν περιοδείαν Σας εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐπιστρέφων εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, θὰ συναποκομίσητε μετὰ τῶν ἐμπράκτων ἀποδείξεων τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰ ἱερὰ τῶν πατέρων του, καὶ τὴν γλυκεῖαν πεποίθησιν ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶναι πρόβλημα — ὡς τινὲς ἠθέλησαν νὰ τὸ ἐμφανίσουν — ἀλλὰ παράδειγμα καὶ καύχημα ἐν Χριστῷ, διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΡΟΔΟΥ

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτυποῦται τὸ παρὸν τεῦχος λήγουν αἱ ἐργασίαι τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως Ρόδου. Ἡ συμμετοχὴ πασῶν σχεδὸν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ μελετημένον πρόγραμμα θεμάτων, συνετέλεσαν εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως.

Λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ἐργασιῶν, ὡς καὶ τὸ κείμενον τῶν ἀποφάσεων καὶ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Διασκέψεως, θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

Ἀπὸ τοῦδε ὅμως ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν ὅτι, ἐὰν ἡ Πανορθόδοξος Διάσκεψις ἔσχε τόσον καρποφόρα ἀποτελέσματα, κρατήσασα ἀμείωτον τὴν ἐπ' αὐτῆς προσοχὴν σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἐὰν τέλος ἐπετεύχθη ἡ ἐπίδειξις τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν συλλαβόντα τὴν μεγαλόπνοον ἰδέαν καὶ ὑπεranθρώπως ἐργασθέντα διὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλεται, λέγομεν, εἰς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν, πρὸς τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ εὐγνωμοσύνη παντὸς Ὀρθοδόξου.

Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Μετ' ἐκπλήξεως πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ὑπηρεσία Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, σκέπτεται νὰ ἱδρύσῃ ἐν Ἀμερικῇ Ἀντιπροσωπείας! Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ εἶναι νὰ προστατεύσῃ καὶ ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἀπόδημον Ἕλληνα, ὅταν οὗτος μεταβαίνῃ εἰς τὴν προσφιλῆ Γενέτειραν Ἑλλάδα, ὅταν φθάνουν ἐκεῖ προσκυνηματικαὶ ἐκδρομαί, ὁμάδες Ἑλληνοαμερικανοπαίδων διὰ νὰ παραθερίσουν εἰς Ἑλλάδα, ζεύγη, ἐπιθυμοῦντα νὰ υἱοθετήσουν ὀρφανὰ Ἑλληνόπουλα, φοιτηταὶ ἐξ Ἀμερικῆς συνεχίζοντες τὰς σπουδάς των ἐν Ἑλλάδι, ἀπόμαχοι πρωτοπόροι, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Γενέτειραν διὰ νὰ διέλθουν τὰ γηρατειά των κ.λ.π., κ.λ.π.

Ὁ ἀπόδημος Ἕλλην δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀργομίσθων ἀντιπροσώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ λυμαίνωνται τὸν δημόσιον προϋπολογισμόν. Ἄριστα ἐξυπηρετοῦν τὰς ἀνάγκας τῶν ἀποδήμων τὰ Ἑλληνικὰ Προξενεῖα. Ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς ἔχει ἀνάγκην διδασκάλων, παιδαγωγῶν, νηπιαγωγῶν, βιβλίων καὶ ἄλλων συντελεστῶν τῆς διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ παιδείας, ποὺ θὰ κρατήσῃ τὴν νέαν μας γενεάν, τὴν Ἀμερικανογεννημένην, εἰς τὸν δρόμον τῶν πατέρων των, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ φέρει πρὸς αὐτὴν ὄχι μόνον ἑκατομμύρια δολλαρίων, ἀλλὰ κάτι πολὺ πολυτιμότερον: τὴν νέαν μας γενεάν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τῆς Ὁμογενείας, εἰς τὸ ζωντανὸν μέλλον αὐτῆς.

Η ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ ΜΑΣ

Ἡ μεγαλώνυμος Κοινότης τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, Los Angeles, ἐχορήγησεν εἰς τὸν Ἱερατικῶς αὐτῆς Προϊστάμενον Αἰδεσιμολ. π. Λεωνίδαν Κοντογιάννην, κατόπιν προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἄδειαν ἀπουσίας ἐπὶ δύο ἔτη, ἵνα συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του ἐν Ὀξφόρδῃ, Ἀγγλίας, εἰδικευόμενος εἰς τὴν συστηματικὴν Θεολογίαν καὶ τὴν Λειτουργικὴν Θεολογίαν. Ἐπὶ πλέον, ἡ Κοινότης τῆς Ἁγίας Σοφίας θὰ παρέχῃ, ἐπὶ δύο ἔτη, τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ του εἰς τὸν μετεκπαιδευόμενον Κληρικόν.

Συγχαίρομεν θερμότατα τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος διὰ τὴν εὔστοχον ταύτην ἀπόφασίν του, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μιμηθοῦν καὶ ἄλλαι Κοινότητες, δίδουσαι εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μετεκπαιδευθοῦν Ἱερεῖς των τὴν εὐκαιρίαν ταύτην. Διότι, ὁ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Κοινότητά του Κληρικός, ὄχι μόνον εἰς αὐτὴν θὰ εἶναι πολὺ χρησιμώτερος, ἀλλὰ θὰ συντελῇ εἰς τὴν προβολὴν τῆς Ὀρθοδοξίας μεταξὺ τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, ἀποδίδων πολλαπλασίως τὰς οἰκονομικὰς θυσίας τῆς Κοινότητός του.

ΕΥΣΕΒΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Ἡ διεύθυνσις ἑνὸς μεγάλου ἑστιατορίου τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἐκτυπώσῃ ἐπὶ ἑνὸς τεμαχίου χάρτου, ἐπιτραπεζίου χρήσεως, τὴν πρὸ τοῦ γεύματος προσευχήν. Πρώτην ἔχει τὴν γνωστὴν Ὀρθόδοξον προσευχὴν «Χριστὲ ὁ Θεός, εὐλόγησον τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν» — "O Christ our God, bless the food and drink of Thy servants, for Thou art Holy always, now and ever, and unto ages of ages. Amen." Ἀκολουθεῖ ἡ Ρωμαιοκαθολική, ἡ Προτεσταντικὴ καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ προσευχή. Καὶ καταλήγει μὲ τὰ ἑξῆς: "Let us give thanks for the many blessings we, as Americans, enjoy. You may wish to say *grace* before your meal. The prayers of your faith are shown to assist you in saying thank you."

Ο ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΕΙ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Ἀπὸ τῆς ἐπονειδίστου ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν πρῶτον καὶ μόνον μεταξὺ τῶν Κρατῶν τοῦ κόσμου,

(Συνέχεια εἰς σελίδα 309)

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ

Πρόδρομος καὶ ἐμπνευστὴς τῆς σημερινῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως εἶναι τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς περιφήμου ἐγκυκλίου του τοῦ 1920 περὶ «Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν», κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς τότε ἱδρυθείσης «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν», ἐκάλει ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς συνεργασίαν καὶ σύμπηξιν κοινοῦ μετώπου πρὸς ἀντιμετώπισιν κοινῶν ἐχθρῶν καὶ κινδύνων. Ἀλλὰ καὶ ἐνισχυτὴς ἀσύγκριτος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι πάλιν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον πρῶτον συμμετέσχε καὶ ἐνίσχυσε διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ κύρους του τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ αἰτία ἐγένετο ἵνα αἱ πλεῖσται τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὸ (ὡς ἐζήτησεν ἐσχάτως καὶ ἡ Ρωσσία) διὰ τῆς ἱστορικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1952, τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου. Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς Β΄. Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν ἐν New Delhi, τὸν προσεχῆ Νοέμβριον, δημοσιεύομεν περαιτέρω τὰς δύο ἱστορικὰς ταύτας ἐγκυκλίους, διὰ νὰ ὑπενθυμήσωμεν, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον συμμετέχει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἧς ἐμπνευστὴς ἐγένετο διὰ νὰ ἐνισχύσῃ ταύτην διὰ τοῦ Ὀρθοδόξου ἐκτός, διὰ τοῦ παγχριστιανικοῦ κύρους του καὶ διὰ τῆς ἱστορικῆς, γεωγραφικῆς καὶ ἰδεολογικῆς οἰκουμενικότητός του.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς».
(Α΄. Πέτρ. 1, 22)

Η ΚΑΘ' ἡμᾶς Ἐκκλησία φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καὶ ὅτι τοιαύτη τις προσέγγισις τὰ μάλα ἐστὶν εὐκταία καὶ ἀναγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἴς τε τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἑκάστης τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος καὶ εἰς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σὺν Θεῷ, καὶ εὐλογημένης ἑνώσεως, ἔκρινε τὸν παρόντα καιρὸν τὰ μάλιστα πρόσφορον πρὸς ἀνακίνησιν καὶ ἀπὸ κοινοῦ μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εἰ γὰρ καὶ ἐν τούτῳ ἐνδέχεται ἵνα προκύψωσι καὶ παρεμβληθῶσιν αἱ ἀπὸ τῶν παλαιῶν προλήψεων καὶ ἕξεων ἢ καὶ ἀξιώσεων δυσχέρειαι, αἱ τοσάκις τέως τὸ ἔργον τῆς ἑνώσεως ματαιώσασαι, ὅμως κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, περὶ ἁπλῆς τὸ κατ' ἀρχὰς προκειμένου συναφείας καὶ προσεγγίσεως, αἱ δυσχέρειαι αὗται ἔσονται πάντως ἧττον σπουδαῖαι, ἀγαθῆς δὲ ὑπαρχούσης θελήσεως καὶ διαθέσεως οὔτε δύνανται οὔτε ὀφείλουσι κώλυμα ἀποτελέσαι ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνυπέρβλητον.

Ὅθεν τὸ πρᾶγμα ἡμεῖς γε καὶ κατορθωτὸν καὶ εἰπέρ ποτε εὔκαιρον ἐπὶ τῇ συντελεσθείσῃ νῦν ἐπ' αἰσίοις συμπήξει τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὑπολαμβάνοντες, προαγόμεθα θαρρούντως ἐκθεῖναι ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις τὰς σκέψεις καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τὴν προσέγγισιν ταύτην καὶ συνάφειαν ἐννοοῦμεν καὶ δυνατὴν ὑπολαμβάνομεν, μετὰ πόθου ἐκζητοῦντες καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τε κατὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἁπανταχοῦ σεβασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Νομίζομεν τοίνυν ἡμεῖς, ὅτι δύο τάδε μέγιστα εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς τοιαύτης ἐφετῆς καὶ ὠφελίμου προσεγγίσεως συντελέσαι καὶ ταύτην κατεργάσασθαι καὶ ἐκδηλοῦν δύνανται.

Καὶ πρῶτον ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον ὑπολαμβάνομεν τὴν ἄρσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καὶ δυσφορίας μεταξὺ διαφόρων Ἐκκλησιῶν, προκαλουμένης ἐκ τῆς παρὰ τίσιν ἐξ αὐτῶν παρατηρουμένης τάσεως εἰς τὸ σαγηνεῦσαι καὶ προσηλυτίσαι ἄλλων ὁμολογιῶν ὀπαδούς. Οὐδεὶς γὰρ ἀγνοεῖ τί καὶ σήμερον συμβαίνει δυστυχῶς πολλαχοῦ, ἐπὶ διασπάσει τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐν Ἀνατολῇ, νέων οὕτω θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν παρ' αὐτῶν τῶν ὁμοθρήσκων ἐπιφερομένων αὐτοῖς, καὶ οἵαν μεγάλην, ἀντὶ τοῦ μηδαμινοῦ ἀποτελέσματος, προκαλεῖ ἀπέχθειαν καὶ ὀξύτητα ἀντιθέσεως ἡ τάσις αὕτη τινῶν εἰς τὸ προσηλυτίζειν καὶ σαγηνεύειν τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

Οὕτω δὲ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸ παντὸς ἀποκαθισταμένης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ «συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς

ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. 3,6). Ὑπὸ τῆς ἀγάπης γὰρ ἐμπνεόμεναι αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι καὶ ταύτην προτάσσουσαι ἐν ταῖς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεσι καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς σχέσεσι, τὴν μὲν διάστασιν ἀντὶ τοῦ ἐπεκτείνειν καὶ αὐξάνειν ὡς οἷον τε συντομεῦσαι καὶ σμικρῦναι δυνήσονται, διὰ τῆς διεγέρσεως δὲ τακτικοῦ φιλαδέλφου ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς καταστάσεως, τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς εὐεξίας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διὰ τῆς σπουδῆς εἰς τὸ παρακολουθεῖν τοῖς παρ' αὐταῖς συμβαίνουσι καὶ ἀκριβέστερον γνωρίζειν τὸ κατ' αὐτὰς καὶ διὰ τῆς προθυμίας εἰς τὸ τείνειν ἑκάστοτε ἀμοιβαίως χεῖρα βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, πολλὰ τὰ ἀγαθὰ εἰς δόξαν καὶ εἰς ὄφελος ἑαυτῶν τε καὶ τοῦ χριστιανικοῦ σώματος ἐπιτελέσουσι καὶ κατορθώσουσι.

Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καὶ τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἑξῆς: α΄.) Διὰ τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταὐτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, β΄.) διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατά τὰς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καὶ ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι, γ΄.) διὰ τῆς οἰκειοτέρας συσχετίσεως τῶν ἑκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, δ΄.) διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἑκάστῃ Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων, ε΄.) διὰ τῆς ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, στ΄.) διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζητημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος, ζ΄.) διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς, η΄.) διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἠθῶν καὶ ἐθίμων, θ΄.) διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἴκων καὶ κοιμητηρίων διὰ τὰς κηδείας καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἀποθνησκόντων ὀπαδῶν τῶν ἑτέρων ὁμολογιῶν, ι΄.) διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων, ια΄.) διὰ τῆς πρόφρονος τέλος ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίοις.

Ἔσται δὲ ἡ ἀνύποπτος καὶ ζωηροτέρα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας συνάφεια καὶ ἄλλως ὑπὲρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος, ὅτι παντοῖοι κίνδυνοι οὐχὶ ἤδη ταὐτῃ ἢ ἐκείνῃ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τῇ ὁλότητι αὐτῶν ἐπαπειλοῦσιν, ὡς αὐταῖς ταῖς βάσεσι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ αὐτῇ τῇ συστάσει τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς καὶ κοινωνίας ἀντιφερόμενοι. Ὁ γὰρ ἄρτι λήξας φοβερὸς παγκόσμιος πόλεμος, ὡς ἐτεκμηρίωσε πλεῖστα τὰ ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανικῶν λαῶν νοσηρὰ καὶ ἀπεκάλυψε μεγάλην πολλάκις ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς αὐτὰ ἔτι τὰ στοιχεῖα τοῦ δικαίου καὶ τῆς φιλανθρωπίας, οὕτως ἐδείνωσε μὲν τὰς ὑπαρχούσας, ἠνέωξε δὲ καὶ ἄλλας πληγὰς πρακτικωτέρας, ὡς εἰπεῖν, φύσεως, καθ' ὧν πολλὴ εἰκότως ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ μέριμνα ἀπὸ μέρους πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ δὲ δημέραι εὐρυτέρας διαστάσεις λαμβάνων ἀλκοολισμός, ἡ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐξωραΐσεως τοῦ βίου καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς θριαμβεύουσα περιττὴ πολυτέλεια, ἡ ὑπὸ τὸ κάλλυμα τῆς ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως τῆς σαρκὸς μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καὶ ἡδυπάθεια, ἡ ὑπὸ τὸ εὔσημον ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς καλλιεργείας τῶν ὡραίων τεχνῶν ἀκολασταίνουσα ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ, τῷ θεάτρῳ ἢ καὶ τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεωδῶν, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπιφόβους καὶ ταῦτα δημιουργοῦντα κινδύνους τῇ συστάσει τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, εὔκαιρα ἀποτελοῦσι ζητήματα καὶ χρήζοντα τῆς ἀπὸ κοινοῦ μελέτης καὶ συνεργασίας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Οὐδὲ ὀφείλουσι τέλος αἱ τῷ ἁγίῳ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ κομῶσαι Ἐκκλησίαι Αὐτοῦ ἀμνημονεῖν καὶ ἀμελεῖν ἐπὶ πλέον τῆς περὶ ἀγάπης μεγάλης καὶ καινῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ καὶ ὑστερῆσαι σήμερον θλιβερῶς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν αἵτινες τὸ πνεῦμα ἀκριβῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς διδασκαλίας ἐφαρμόζουσαι τοῦ Χριστοῦ, συνέπηξαν ἤδη ἐπ' αἰσίοις τὴν Κοινωνίαν λεγομένην τῶν Ἐθνῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου καὶ καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης καὶ συμπνοίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

Διὰ ταῦτα πάντα, ἡμεῖς τε ποθοῦντες καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας συμμεριζομένας νομίζοντες τὴν σκέψιν καὶ γνώμην ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συμπήξεως τοιαύτης τινὸς τοὐλάχιστον τὸ κατ' ἀρχὰς **συναφείας καὶ κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν,** παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως δηλωθῇ ἡμῖν ἀπαντητικῶς ὑφ' ἑκάστης ἡ κρίσις καὶ γνώμη αὐτῆς, ἵνα οὕτω καθοριζομένου ἀπὸ κοινῆς συγκαταθέσεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ πράγματος, χωρήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ οὕτως «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστὶ κεφαλή, ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους, τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ». (Ἐφεσ. 4,15).

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ

μῆνα Ἰανουάριον τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἔτους.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
Κωνσταντινουπόλεως
Μητροπολίτης Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ὁ Μητροπολίτης Καισαρείας ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Ὁ Μητροπολίτης Πισσιδείας ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
Ὁ Μητροπολίτης Ἀγκύρας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
Ὁ Μητροπολίτης Αἴνου ΙΩΑΚΕΙΜ
Ὁ Μητροπολίτης Βιζύης ΑΝΘΙΜΟΣ
Ὁ Μητροπολίτης Σηλυβρίας ΕΥΓΕΝΙΟΣ
Ὁ Μητροπολ. Σαράντα Ἐκκλησιῶν ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ
Ὁ Μητροπολ. Τυρολόης καὶ Σερεντίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ὁ Μητροπολ. Δαρδανελλίων καὶ Λαμψάκου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μακαριώτατε Πατριάρχα (Ἀρχιεπίσκοπε) . . . , ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε . . . , Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς . . . , τὴν ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Κατόπιν τῆς μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ τελευταίου πολέμου γενομένης συγχωνεύσεως τῶν πρότερον κεχωρισμένως καὶ ὅλως αὐτοτελῶς ὑφισταμένων καὶ ἐργασθεισῶν μεγάλων χριστιανικῶν ὀργανώσεων «περὶ ζωῆς καὶ ἐργασίας» καὶ «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως» εἰς μίαν κοινὴν ὀργάνωσιν, τὸ σημερινὸν Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶχε προκύψει ζήτημα συμμετοχῆς ἢ οὐ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐργασίας καὶ τὰ συνέδρια τοῦ Συμβουλίου τούτου, ἐφ' οὗ καὶ ἐζητήθη ἡ γνώμη τῶν σεβασμίων προκαθημένων τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν διὰ τῶν ἀπὸ δ' Φεβρουαρίου 1947, ἀριθ. πρωτ. 45, ἐγκυκλίων γραμμάτων.

Τὰς εἰς τὰ γράμματα ταῦτα ἀπαντήσεις τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰς ἀπὸ μέρους τούτων ἀκολούθως γενομένας σχετικὰς δηλώσεις ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν μετασχουσῶν εἰς τὸ ἐν Ἀμστελλοδάμῳ ἐν ἔτει 1948 συγκληθὲν πρῶτον συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς ὅλης πορείας τοῦ συνεδρίου ταῖς οἰκείαις Ἐκκλησίαις καὶ ἡμῖν ὑποβληθείσας ἐκθέσεις ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας, ἐν τῷ πλαισίῳ καὶ τῆς ὅλης μέχρι τοῦδε δράσεως τῆς παγχριστιανικῆς κινήσεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, μελέτης τῆς περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐν καιρῷ καταστήσαντες, πρὸς καθορισμὸν τῆς καὶ ἐφεξῆς ἔναντι τοῦ Συμβουλίου τηρηθησομένης καθόλου στάσεως καὶ τοῦ τρόπου ἅμα καθ' ὃν δέον ἵνα γίγνηται τοῦ λοιποῦ ἡ εἰς τὰς ἐργασίας καὶ τὰ συνέδρια τοῦ Συμβουλίου συμμετοχή, προαγόμεθα νῦν διὰ τῆς παρούσης, ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ κατ' Αὔγουστον μῆνα τοῦ ἀρξαμένου ἔτους συγκλήσει, ἐν Lund τῆς Σουηδίας, τοῦ δευτέρου κατὰ σειρὰν συνεδρίου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, γνωρίσαι καὶ τῇ ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ καὶ λίαν ἡμῖν ἀγαπητῇ Μακαριότητι τὰς ἐπὶ τοῦ κεφαλαιώδους σημασίας ζητήματος τούτου ἀποφάσεις τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, παρακαλέσαι δ' ἅμα αὐτήν, ὅπως εὐαρεστουμένη ἀνακοινώσηται ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν ἐπ' αὐτῶν γνώμην αὐτῆς καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας.

Εἰς ἐποχήν, ἐν ᾗ οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη ἐργάζονται ἐντατικῶς διὰ τὴν προσέγγισιν αὐτῶν πρὸς ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπασχολούντων τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν μεγάλων προβλημάτων, ἡ δὲ ἀνάγκη ἐμφανίσεως τῆς ἑνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἔναντι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀντιχριστιανικῶν τάσεων καὶ κατευθύνσεων κέκτηται ὅλως ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα, τὸ ἔργον τῆς προσεγγίσεως καὶ τῆς συνεργασίας πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καὶ ὀργανώσεών ἐστιν ὑποχρέωσις ἱερὰ καὶ καθῆκον ἅγιον, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδιότητος καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἀπορρέον. Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ ὁριζόμενα, ἐπιδιώκει τὴν διευκόλυνσιν τῆς κοινῆς δράσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν προαγωγὴν τῆς συνεργασίας ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς οἰκουμενικῆς συνειδήσεως ἐν τοῖς μέλεσι πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου τῆς διαδόσεως τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου καὶ τὴν διάσωσιν, ἀνύψωσιν καὶ ἐπικράτησιν τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐντὸς τοῦ γενικωτάτου χριστιανικοῦ πλαισίου, πρόδηλον ὅτι ὁ μὲν κύριος σκοπὸς αὐτοῦ ἐστι πρακτικός, τὸ δὲ ἔργον αὐτοῦ ἀποτελεῖ θεάρεστον προσπάθειαν καὶ ἐκδήλωσιν εὐγενοῦς πόθου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, συντονίζουσαι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν, ἀντιμετωπίσωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ διότι τοιοῦτος τυγχάνει ὁ σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ διότι διὰ τῆς ἄχρι τοῦδε συμμετοχῆς αὐτῆς εἰς τὴν παγχριστιανικὴν κίνησιν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐζήτησε κυρίως ἵνα γνωρίσῃ καὶ μεταδῷ τοῖς ἑτεροδόξοις τὸν πλοῦτον τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἅμα καὶ ἀσκητικὴν αὐτῆς πεῖραν πληροφορηθῇ δὲ καὶ αὐτὴ τὰς νέας μεθόδους καὶ ἀντιλήψεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσεως αὐτῶν, στοιχεῖα πολύτιμα, ἅπερ ὡς ἐκ τῶν ὑφ' ἃς αὕτη εὑρέθη ἰδιαιτέρως συνθήκας οὐκ ἠδύνατο ἵνα ἔχῃ καὶ καλλιεργῇ, ἡ καὶ ἐφ' ἑξῆς συμμετοχὴ καὶ συνεργασία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πολλαχῶς, καθ' ἡμᾶς, ἐπιβάλλεται.

Τὴν ἄχρι τοῦδε ὅμως συμμετοχὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν παγχριστιανικὴν κίνησιν καὶ τὰ διαπιστωθέντα κατ' αὐτὴν ἔχοντες ὑπ' ὄψει, φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἐφ' ἑξῆς συμμετοχὴ δέον ἵνα γίγνηται ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὅρους:

α) Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν παραμένει ἡ συνεργασία τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ κοινωνικοῦ καὶ πρακτικοῦ πεδίου, ἐξακολουθεῖ οὐδὲν ἧττον ἵνα ὑφίσταται ὡς ἰδιαιτέρα παρ' αὐτῷ Ἐπιτροπὴ ἡ «περὶ πίστεως καὶ διοικήσεως» ὀργάνωσις, ἀσχολουμένη ἀποκλειστικῶς περὶ ζητήματα δογματικά, δέον ὅπως ἀποφευχθῇ οἱαδήτις συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς συζητήσεις καὶ ἐργασίας τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, ἐφ' ὅσον αὕτη σκοπὸν ἔχει τὴν ἕνωσιν διὰ δογματικῶν συζητήσεων μεταξὺ ἀντιπροσώπων βαθύτατα διϊσταμένων Ἐκκλησιῶν, δηλουμένου τούτου ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς τῇ Κεντρικῇ τοῦ Συμβουλίου Ἐπιτροπῇ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἀνάγκη ἐστίν, ὅπως ἡ καθ' ἡμᾶς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πληροφορήσῃ τοῖς ἑτεροδόξοις τὸ περιεχόμενον τῆς πίστεως καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, τοῦτο δέον νὰ γένηται δι' ἐπὶ τούτῳ συγγραμμάτων, καθ' ὅσον τὰ παρ' ἡμῖν δοκίμια Δογματικῆς καὶ Συμβολικῆς, στοχαζόμενα ἄλλου σκοποῦ, οὐ δύνανται ἵνα ἐξυπηρετήσωσιν αὐτῇ ἐν τῇ εἰδικῇ αὐτῆς ταύτῃ ἀνάγκῃ.

β) Ἐπειδὴ ἡ συμμετοχὴ τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἰδιαιτέρας σημασίας ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς, δέον ὅπως αὕτη ἐκπροσωπῆται δι' ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ θὰ προσέδιδεν ἰδιάζον κῦρος καὶ γόητρον εἰς τὴν συμμετοχὴν αὐτῆς ταύτην. Σχετικῶς προβάλλει ἡ ἀνάγκη, ὅπως αἱ ἐπὶ μέρους ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι συνεργάζωνται πρὸς ἀνάλογον ἀπὸ κοινοῦ μελέτην καὶ προπαρασκευὴν τῶν θεμάτων τῶν ἑκάστοτε συγκαλουμένων συνεδρίων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐμφανίζηται εἰς παγχριστιανικὰς συνελεύσεις ἐν μειονεκτικῇ θέσει, ἀλλὰ μετὰ δυνάμεως καὶ κύρους, ὡς προσήκει εἰς τὴν ἰδιάζουσαν θέσιν καὶ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἐν τῷ διαχριστιανικῷ κόσμῳ ἀποστολήν. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη, ὅπως συστηθῶσι καὶ ὑπάρχωσι παρὰ ταῖς Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις μόνιμοι συνοδικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, πρὸς μελέτην, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, τῶν διαφόρων προβλημάτων καὶ καθορισμὸν ἐκ τῶν προτέρων τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀπόψεως καὶ τῆς τηρητέας στάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

γ) Δέον ἵνα οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοὶ ἀντιπρόσωποι ὦσιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐφεκτικοὶ ἐν ταῖς λατρευτικαῖς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων συνάξεσιν, ὡς ἀντικειμέναις πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ ἀμβλυνούσαις τὴν ὁμολογιακὴν εὐθιξίαν τῶν Ὀρθοδόξων, ἐπιδιώκοντες ἵνα τελῶσιν, εἰ δυνατόν, καθαρῶς ὀρθοδόξους ἀκολουθίας καὶ τελετάς, πρὸς ἐμφάνισιν οὕτω τῆς αἴγλης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ὀρθοδόξου λατρείας πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἑτεροδόξων.

Ἐπιδηλοῦντες καὶ αὖθις, ὅτι μέλλομεν ἀναμένειν τὴν ὁριστικὴν καὶ τῆς ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω γνώμην, πρὸς ἔγκαιρον τῇ Κεντρικῇ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῆς γενομένης εἰς τὸ ἐν Lund συγκαλούμενον συνέδριον προσκλήσεως ἀπάντησιν, περιπτυσσόμεθα αὐτὴν καὶ αὖθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

Ἰανουαρίου λα'. (31) 1952.

Τῆς ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς
ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 294)

τάτην ἔκκλησιν πρὸς αὐτήν, ὅπως προσφέρῃ γενναιοδώρως εἰς τὸν ἔρανον, τὸν ὁποῖον ἤνοιξεν αὕτη ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῶν λοιπῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ αἰῶνας συντηρεῖ καὶ διακρατεῖ πάσῃ θυσίᾳ τὸ Ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετὰ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος Αὐτοῦ.

Ἤδη ὁ ἔρανος οὗτος ἔχει ἀρχίσει, αἱ δὲ στῆλαι τῶν δύο ἐγκρίτων ἡμερησίων Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων «Ἀτλαντίδος» καὶ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» εἶναι ἐπίσης ἀνοικταὶ διὰ τοὺς εὐλαβεῖς δωρητάς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μετὰ τοῦ ποσοῦ τῶν συνεισφορῶν αὐτῶν θὰ δημοσιεύωνται ἀμέσως.

Ἀναμένοντες τὴν πρόθυμον ἀνταπόκρισιν καὶ γενναιόφρονας ἀξίας ὑμῶν δωρεὰς ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου πηγάζουσαν χάριν, καὶ διατελοῦμεν

Μετὰ βαθείας ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
καὶ εὐχῶν διαπύρων,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν.
ΙΑΚΩΒΟΣ

ΣΗΜ. Αἱ ἐπιταγαὶ πρέπει νὰ γράφωνται ἐπ' ὀνόματι: "Greek Archdiocese of North and South America — Jerusalem Patriarchate Fund," νὰ ἀποστέλλωνται δὲ εἰς τὴν διεύθυνσιν: Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑ
Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ «Τιμίου Σταυροῦ»
Brookline, Mass.

Ὁμιλία κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Μικτοῦ Συνεδρίου Ἱερέων καὶ Διδασκάλων τῆς Γ΄. Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, Νέας Ἀγγλίας, τῇ 24ῃ Αὐγούστου 1961, μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. (Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς)

«Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο». (Ἰωάννου 1, 17)

Αὐτὴν τὴν διακήρυξιν συναντῶμεν εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου· ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον δύο πολυτιμοτάτας διὰ τὸν ἄνθρωπον δωρεάς: τὴν **χάριν** καὶ τὴν **ἀλήθειαν.** Καὶ τὰ δύο ταῦτα ἐξακολουθεῖ ἡ Ἐκκλησία, συνεχίζουσα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς πιστούς· τὴν θείαν χάριν διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων, καὶ τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου. Εἰδικώτερον, εἰς τὸ ἔργον τῆς μεταδόσεως τῆς ἀληθείας συμμετέχει ἐνεργῶς καὶ ἡ Παιδεία, ὅταν, ἐννοεῖται, αὕτη ἀκολουθῇ τὴν χριστιανικὴν γραμμὴν καὶ ἐπιδιώκῃ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι, ὡς ὄργανα τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας, εἶναι συλλειτουργοὶ καὶ συνδιάκονοι ἐν Χριστῷ, ἐφ' ὅσον **«ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο».**

*

Ἰδοὺ ὅμως μία θαυμαστὴ σύμπτωσις σήμερον. Ἑορτάζεται, διὰ πρώτην φορὰν ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, μία προσωπικότης ἡ ὁποία εἰργάσθη μὲ ζῆλον πολὺν εἰς τὰ ἔργα τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας, συγχρόνως καὶ παραλλήλως. **Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.**

Ὁσιακὴ μορφή. Προερχόμενος ἐκ τῆς Αἰτωλίας, ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου καὶ συνεπλήρωσε τὴν βασικὴν μόρφωσίν του εἰς τὴν Ἀθωνιάδα Σχολήν. Μεταβαίνει ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ συναντᾷ τὸν διακεκριμένον Διδάσκαλον τοῦ Γένους, ἀδελφόν του, Χρύσανθον τὸν Αἰτωλόν. Διὰ τῶν συστάσεων αὐτοῦ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν. Καὶ ἐφωδιασμένος διὰ Πατριαρχικῶν Γραμμάτων, περιέρχεται ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα, μὲ δύο ἀντικειμενικοὺς σκοπούς· νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν μετάδοσιν τῆς χάριτος ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς ἀληθείας ἀφ' ἑτέρου. Κηρύττει μὲ πολλὴν δύναμιν. Σαγηνεύει τὰ πλήθη μὲ τὴν ἁπλότητα καὶ τὸν παλμὸν τῶν κηρυγμάτων του. Ἡ διέλευσίς του προκαλεῖ συναγερμὸν εἰς κάθε πόλιν καὶ ἐπαρχίαν. Συρρέουν τὰ πλήθη διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Τόσην δὲ ἐπίδρασιν ἤσκησε τὸ ἱεραποστολικόν του ἔργον, ὥστε ἐθεωρήθη γεγονὸς ἄξιον νὰ ἀπαθανατισθῇ κατὰ τόπους. Πράγματι· ὅπου διῆλθε καὶ ἐκήρυξεν ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, ἐστήνετο κατόπιν ἕνας ξύλινος σταυρός, εἰς ἀνάμνησιν ἐσαεὶ τοῦ ἀξιοσημειώτου αὐτοῦ γεγονότος. Ὅπως βλέπετε εἰς τὸν περίβολον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ὑψούμενον τὸν εὐμεγέθη αὐτὸν Σταυρόν, ὡς σύμβολον καὶ ἔμβλημά της, φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα αὐτήν, ἐν σμικρογραφίᾳ, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὁρατὸν σημεῖον τοῦ ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ ζηλωτὴς ἱεραπόστολος **Κοσμᾶς** καὶ εἰργάσθη τὸ διπλοῦν ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Σχολή μας αὕτη καὶ ἡ Ἀκαδημία μας ὑφίστανται, καὶ ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι καταρτίζονται καὶ ὑπηρετοῦν.

*

Λόγῳ τῆς Τουρκοκρατίας, εἶχε παραμεληθῇ καὶ ἡ ἐκπαίδευσις, καθὼς καὶ ἄλλα θεμελιωδέστατα, θρησκευτικῆς φύσεως, καθήκοντα, ὅπως π.χ. αὐτὴ αὕτη ἡ βάπτισις τῶν τέκνων τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ μας. Καὶ ἐχρειάσθη νὰ περιμνήσῃ ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, διὰ νὰ κατασκευασθοῦν πολυάριθμοι κολυμβῆθραι, ὥστε τὸ Ἅγιον Βάπτισμα νὰ εἰσάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων ὁμογενῶν καὶ ὁμοδόξων ἡμῶν καί, ἐν συνεχείᾳ, τὰ Μυστήρια ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας νὰ μεταδίδουν πλουσίως τὴν θείαν χάριν εἰς τοὺς ἑλκυσθέντας πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν διὰ τοῦ λόγου τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ ἱεραποστόλου καὶ ἐθναποστόλου.

Εἶναι δὲ ἀξιοθαύμαστον τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, εἰς τριάκοντα ἐπαρχίας, τὰς ὁποίας περιώδευσεν, ἵδρυσε διακόσια δημοτικὰ σχολεῖα καὶ δέκα λεγόμενα «ἑλληνικὰ» σχολεῖα (δηλ. σημερινὰ περίπου γυμνάσια) διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἑλληνοπαίδων. Ὁμολογουμένως καταπλήσσει ἡ πληροφορία αὕτη· καὶ μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ ἁπλοῦς ἐκεῖνος ρασοφόρος εἶχε πλήρη καὶ ἀπόλυτον κατανόησιν περὶ τῆς ἀξίας τῆς ὀρθοδόξου ἀγωγῆς καὶ τῆς ἑλληνοπρεποῦς μορφώσεως τοῦ λαοῦ. Ἐδίδασκε τὸν λαὸν καὶ τὸν ἀνέβαπτιζεν εἰς τὰ νάματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ὅταν δὲ κατεσκεύαζε κολυμβήθρας διὰ τὸ βάπτισμα τῶν ἀβαπτίστων, δὲν τοῦ διέφευγεν ὅτι καὶ τὸ σχολεῖον εἶναι, ὡς ἄλλη κολυμβήθρα, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὀρθοδόξου Ἕλληνος. Εἶχε τὴν σο-

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«ΚΥΡΙΕ, ΔΙΔΑΞΟΝ ΗΜΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΑΙ» (ΛΟΥΚΑ 11, 1)

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

Τί δύσκολο πρᾶγμα ἡ προσευχή! Τὴν δυσκολία τὴν περιγράφει καὶ εἰς ἕνα χωρίον ἄλλο ὁ Λουκᾶς: «Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο· καὶ ἐγένετο ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος, καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν» (Λουκᾶ 22, 24).

Σᾶς εὐχαριστῶ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ποὺ ἐδιαλέξατε ἕνα τόσο δύσκολο θέμα γιὰ συζήτησι, ἀνάλυσι, μελέτη, κατανόησι καὶ βίωσι. Ἂν δὲν κάνετε τὴν προσευχὴ τρόπο ζωῆς, ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ ζήσετε τὴν Ὀρθόδοξό σας πίστι! Τὸ κλειδὶ γιὰ ἕνα ὀρθόδοξο βίωμα εἶναι ἡ προσευχή.

Παρ' ὅλο τοῦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς Χριστιανικοὺς λαοὺς ποὺ προσεύχεται λίγο ἢ καθόλου εἴμαστε ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι. Ἔχομε τὴν ὡραιότερη πίστι καὶ συγχρόνως τὴν ἀσχημότερη ζωή. Μᾶς ἐνοχλεῖ ἀκόμη καὶ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἀπόδειξις τὸ πῶς κάνωμε τὸν σταυρό μας. Γεμάτη ἀντινομίες καὶ ἀντιφάσεις ἡ ζωή μας!

Προσευχόμαστε ὅμως καὶ κάποτε. Στὶς μεγάλες ἀτομικές, οἰκογενειακές, ἐκκλησιαστικὲς καὶ ἐθνικές μας ἀνάγκες. Ἀλλὰ μόνον ὅσον διαρκοῦν αὐτές. Καὶ προσευχόμεθα ὑπὸ ὅρους. Λέμε συνήθως: «Κι' ἂν μοῦ τὸ κάνῃς αὐτό, Παναγία μου, θὰ σοῦ προσφέρω ἕνα χρυσὸ κανδῆλι».

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἕνα προκύπτει: ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς διδάξῃ κάποιος πῶς πρέπει νὰ προσευχώμεθα. Νὰ μᾶς πῇ ἀκόμη τί εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ νὰ μᾶς τοποθετήσῃ ξανὰ τὸ θέμα τῆς προσευχῆς στὴν βάσι, ποὺ τὸ ἐτοποθέτησεν ὁ Χριστός.

Ἡ προσευχὴ προϋποθέτει πίστι, αὐτοέλεγχο, πνευματικὴ περισυλλογή, συγκέντρωσι στὸν ἑαυτό μας, καὶ ψυχὴ ἕτοιμη νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Θεόν. Χωρὶς τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς καμμιὰ προσευχὴ δὲν εἶναι προσευχή.

Ἡ προσευχὴ δὲν προϋποθέτει μονάχα ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς καταστάσεις, σὰν αὐτὲς ποὺ ἀνέφερα, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτεῖ ὡρισμένα πράγματα. Εἶναι δὲ αὐτὰ ἡ ταπείνωσις, τὸ γονάτισμα, ἡ ἀγωνία τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὴν γῆ καὶ τὰ γήϊνα, ἡ ψυχικὴ ἔντασις καὶ τάσις πρὸς ἀνάτασιν, ἡ ἐνδελεχὴς προσπάθεια γιά ἕνα ἀνέβασμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς, ὁ ἱδρώς. Προσευχή, ποὺ δὲν παρουσιάζει τὰ γνωρίσματα αὐτά, δὲν εἶναι προσευχή.

Καὶ πόσο καλὰ τὸ ξέρουμε! Πόσοι ἀπὸ μᾶς δὲν νοιώθουμε τοὺς ἑαυτούς μας νικημένους πρὶν ἀγωνισθοῦμε, ἀνίκανους πρὶν προσπαθήσουμε, ξένους πρὸς τὴν προσευχὴ χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια νὰ γνωρισθοῦμε μαζύ της καὶ νὰ γνωρίσουμε τὰ εὐεργετήματα καὶ ὠφελήματά της!

Πόσοι ἀπὸ μᾶς δὲν προσπαθήσαμε νὰ προσευχηθοῦμε χωρὶς ποτὲ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀνοίξουμε τὰ χείλη μας! Σὲ τέτοιες στιγμὲς καὶ σ' ἄλλες παρόμοιες, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ ἀποκόψουν τὴν ψυχή μας ἀπὸ τὸν σύνδεσμό της μὲ τὸν Θεό, ἡ θεία εὐσπλαγχνία στέλλει σὲ συναντίληψι καὶ βοήθειά μας τὸ πνεῦμα. Τί ὥμορφα ποὺ τὸ λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ οὐκ οἴδαμεν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» (Ρωμ. 8, 26).

Τὸν τρόπο ὅμως καὶ τὴν γλῶσσα καὶ τὴν ἔκτασι τῆς προσευχῆς μας τὰ ἐδίδαξεν ὅλα ὁ Χριστός, ὅταν στὸ αἴτημα τῶν μαθητῶν Του νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ προσεύχωνται, ἔδωκε τὸν ὑπέροχον ἐκεῖνον τύπον προσευχῆς, ποὺ ὀνομάζομεν «Πάτερ ἡμῶν». Τὴν προσευχὴ αὐτὴν τὴν ξέρουμε ὅλοι σχεδὸν καὶ τὴν ἀπαγγέλουμε ὡραῖα· ἔως ἐκεῖ ὅμως. Τίποτε δὲν προσέχουμε: οὔτε τὶς ὑποχρεώσεις, ποὺ μᾶς γεννᾷ ἡ φράσις «Πάτερ ἡμῶν», οὔτε τὸ καθῆκον, στὸ ὁποῖον μᾶς καλοῦν οἱ φράσεις: «ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου».

Ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι μιὰ σειρὰ αἰτημάτων. Εἶναι μιὰ σειρὰ καθηκόντων. Ἡ προσευχὴ διὰ νὰ εἶναι ἀνταπόδοσις πρέπει νὰ εἶναι προσφορὰ πρῶτον. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ δύναμις, ποὺ θὰ ἐπεργασθῇ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀναγέννησι, ποὺ ζητοῦμε. Εἶναι ἀκόμη ἡ δύναμις, ποὺ θὰ μᾶς ἱκανώσῃ νὰ γίνουμε συνεργοὶ Θεοῦ στὴν δημιουργία τῶν συνθηκῶν, ποὺ θὰ κάμουν τὴν προσδοκία μας τοῦ καινοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς καινῆς γῆς πραγματικότητα.

φὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν πεφωτισμένην προοπτικὴν νὰ θεωρῇ τὸ σχολεῖον ὄχι ἁπλῶς χρήσιμον διὰ τὴν ἐκμάθησιν ὀλίγων γραμμάτων, ἀλλὰ ὡς σπουδαῖον παράγοντα ἠθικῆς μορφώσεως καὶ ἀναπλάσεως τοῦ λαοῦ καὶ ὡς φυτώριον καλλιεργείας χριστιανικῶν χαρακτήρων καὶ χριστιανικοῦ ἤθους.

*

Δὲν νομίζετε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι, ὅτι, ἐπ' εὐλογίᾳ καὶ ἐγκαινιασμῷ τοῦ συνεδρίου ὑμῶν, ἐπικαιρότατα συνέπεσε σήμερον ἡ μνήμη τοῦ σεπτοῦ ἱερομάρτυρος καὶ ἐθνομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ; Ἂς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ ὑστερήσωμεν εἰς ζῆλον καὶ κατανόησιν τῆς ἀποστολῆς μας. Καὶ ὡς ἐκεῖνος ἂς ἐργασθῶμεν καὶ ἂς συνεργασθῶμεν, ὡς ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὰς εὐλογημένας ἡμῶν Ἑλληνορθοδόξους Κοινότητας καλὴν πληροφορίαν τῆς διακονίας ἡμῶν, μὲ τὴν χάριν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Κυρίου πάντοτε· διότι **«ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο».**

ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολ. κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΕΑ
Ἀρχηγοῦ τῆς Ὁμάδος Παραθεριστῶν εἰς Ἑλλάδα

Ἔτσι ἀκριβῶς πρέπει νὰ θεωρηθῇ τὸ προσκύνημα εἰς Ἑλλάδα 35 νέων καὶ νεανίδων ἀπὸ διαφόρους Κοινότητας τῆς Ἀμερικῆς. Ἦτο μεγάλη ἡ ἔμπνευσις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Ἰακώβου, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπαθείας κατώρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιον τοῦ ἐτησίου προσκυνήματος τῆς Νεολαίας μας εἰς Ἑλλάδα. Βεβαίως εἶναι γνωσταὶ αἱ προσπάθειαι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Κοινοτήτων μας διὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξον συνειδητοποίησιν τῆς Νεολαίας μας. Ἐκ πείρας τώρα λέγω, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ σχέδια καὶ προγράμματα, τὸ προσκύνημα εἰς Ἑλλάδα, ἔστω καὶ δι' ἕνα μόνον μῆνα, χαράσσει ἀνεξαλείπτως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παιδιῶν μας τὸ ἔμβλημα τῆς ἐνδόξου θρησκευτικοφυλετικῆς των καταγωγῆς.

Μὲ ἀρχηγοὺς ἕνα Ἱερέα καὶ τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ, τὰ παιδιά ἔχουν μίαν ἄγρυπνον ἐπίβλεψιν καὶ ποδηγέτησιν. Δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν ν' ἀναφέρω λεπτομερείας καὶ γεγονότα ἀλλὰ δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἔγινε μεγάλη ἐργασία εἰς τὴν διάπλασιν ἀρκετῶν ψυχῶν τῶν μελῶν τοῦ προσκυνήματος. Ἦτο μία μοναδικὴ εὐκαιρία, ὅπως βέβαια θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰ ἑπόμενα ἔτη, δι' ἕνα ξέσπασμα ἢ ἄνοιγμα τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ, νὰ διεισδύσουν βαθύτατα οἱ ἀρχηγοὶ καὶ νὰ ἐξομαλύνουν ἀρκετὰς καταστάσεις. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι κερδισμένα ἀπὸ πλείστας ἀπόψεις.

Ἐφέτος ἐταξείδευσαν 35 παιδιά. Ξένα πρὸς ἄλληλα. Ἐν τούτοις σήμερον τοὺς συνδέει πραγματικὸς ἀδελφικὸς δεσμὸς ποὺ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ. Τὸ ταξεῖδι ἐπὶ τοῦ θαυμασίου ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη» ἦτο θαυμάσιον. Οἱ ταξειδιῶται μᾶς ἐθεώρησαν ὡς παιδιὰ ἰδικά των. Εἴμεθα οὕτως εἰπεῖν τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ τοῦ πλοίου. Τὸ πλήρωμα ἀπὸ τοῦ Ναύαρχον κ. Κωνσταντῖνον Κοντογιάννην μέχρι τὸν κατώτερον ἐφρόντιζε παντὶ σθένει καὶ τρόπῳ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ. Φθάνοντας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐτύχαμεν θερμοτάτης ὑποδοχῆς μετ' ἀνθέων ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Τραπεζῶν Ἐμπορικῆς καὶ Ἑλλάδος, χωρὶς τελωνειακὰς διατυπώσεις ἐπεβιβάσθημεν τῶν λεωφορείων καὶ μετεφέρθημεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰς κατασκηνώσεις. Τὰ μὲν ἀγόρια εἰς τὴν Βαρυμπόπην, ὅπου ἦτο ἡ κατασκήνωσις τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀκαμάτου κ. Ρένας Τζηρᾶ, τὰ δὲ κορίτσια εἰς τὴν κατασκήνωσιν τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος εἰς τὴν Πάρνηθα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀνδριοπούλου. Πᾶσαν φροντίδα διὰ τὰ κορίτσια ἐκ μέρους τῆς Τραπέζης κατέβαλεν ὁ ἀκούραστος κ. Γεώργιος Μαλλιαρός, ἀνώτερος Τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος.

Ἡ διαμονὴ εἰς τὰς κατασκηνώσεις πολὺ εὐχάριστος· συνεδέθησαν πολὺ μὲ τ' ἀδέλφια των Ἑλληνόπουλα, ὥστε, ὅταν ἔγινεν ὁ ἀποχωρισμὸς τὰ κλάματα μὲ λυγμοὺς συνεχίσθησαν ἐπὶ πολύ.

Μὲ ἔξοδα τῶν Τραπεζῶν ἔγιναν τὰ ἑξῆς ταξείδια: Πρῶτον ἐπήγαμεν εἰς τὴν Κόρινθον. Ὅλα τὰ παιδιὰ εἶχον διαβάσει διὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Τώρα τὸν ἔβλεπαν καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀφοῦ ἐστάθημεν ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀναμένοντες μακρυνὸν πλοῖον νὰ διέλθῃ τοῦ στενοῦ. Κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Παλαιὰν ἢ Ἀρχαίαν Κόρινθον, εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ ἔπειτα εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς. Μ' εὐλάβειαν ἐσταθήκαμεν εἰς τὸ Βῆμα τοῦ Γαλλίωνος, ὅπου ἐκήρυξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας Κορινθίους.

Φεύγομεν κατόπιν διὰ τὰς Μυκήνας. Ἐκεῖ, ἔστω καὶ εἰς τὰ ἐρείπια, εἴδαμεν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς ἐγκαταστάσεις, ὡς καὶ τὸν πελώριον τάφον τοῦ Βασιλέως Ἀγαμέμνονος. Ἐστάθημεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βράχου ὅπου ἐστέκετο ὁ σκοπὸς ἐν ἀναμονῇ τῆς φωτιᾶς ἀπὸ τὸ ἀπέναντι βουνὸ ποὺ ἐσήμαινεν ὅτι ἔπεσεν ἡ Τροία. Ξεκινοῦμεν ἔπειτα διὰ τὴν Ἐπίδαυρον, μέσῳ τοῦ ἱστορικοῦ Ἄργους. Τί θαυμαστοὶ ποὺ ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας! Ἄφθαστοι εἰς τὰ πάντα! Ἔκτισαν τὸ ἀμφιθέατρον νὰ καθίζουν 15,000 θεαταί! Κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀκουστικὴν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε καὶ ἡ βαρεῖα ἀναπνοὴ ν' ἀκούγεται εἰς τὸ τελευταῖον καὶ ὑψηλότερον κάθισμα. Ὅταν διεπίστωσα τοῦτο ἦλθε εἰς τὸν νοῦν μου τὸ γεγονὸς ὅτι προκειμένου νὰ κτίσωμεν τὸν Βυζαντινόν μας Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐκαλέσαμεν μηχανικὸν τῆς ἀκουστικῆς, ἔστω καὶ μὲ μεγάλην δαπάνην ἐκ μέρους μας, νὰ μελετήσῃ τὰ σχέδια καὶ νὰ μᾶς ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἀκουστικήν. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ὅτι ἐγγύησις δὲν ὑπάρχει κ.λ.π. Αὐτὰ εἰς τὸν μηχανοποιημένον, τεχνικὸν 20ὸν αἰῶνα, καὶ αὐτὰ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Πῶς νὰ μὴ θαυμάσουν τὰ παιδιά! Πῶς νὰ μὴ γίνουν πειὸ ὑπερήφανα διὰ τὴν καταγωγήν των! Ὅλα τὰ παιδιὰ διεσκέδαζον συνομιλοῦντα καὶ ψυθιρίζοντα ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Τὸ ἴδιον ἀπόγευμα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἱστορικὸν Ναύπλιον καὶ Ἀκροναύπλιον, ὅπου ἐμείναμεν εἰς ἓν θαυμάσιον νέον τουριστικὸν ξενοδοχεῖον. Τὴν ἑπομένην ἀνήλθομεν εἰς τὸ ἀρχαῖον φρούριον, τὸ Παλαμίδι. Ἡ γύρω θέα ἀπερίγραπτος. Μαγεία! Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν κατασκήνωσιν γεμᾶτοι ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὰ ὅσα εἴδαμεν καὶ ἐμάθαμεν.

Τὸ δεύτερον ταξεῖδι ἔγινεν εἰς τοὺς Δελφούς. Ποῖος δὲν γνωρίζει διά τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν,

τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ Στάδιον καὶ τὴν Κρυσταλλίαν πηγήν; Ὅλα τὰ εἴδαμεν, καὶ ἀκόμη ἤπιαμεν ἀπὸ τὴν ἀστείρευτον αὐτὴν πηγήν.

Εἰς ἄλλην ἡμέραν κατηυθύνθημεν πρὸς τὴν Τρίπολιν, ἰδόντες τὰ ἔνδοξα μέρη, ὅπου ἐπολέμησεν ὁ ἀτρόμητος Κολοκοτρώνης καὶ κατελήξαμεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀργά. Τὸ ἄλλο πρωῒ ἐγυρίσαμεν ὅλα τὰ ἀρχαῖα. Τώρα οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες καὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὅσον καὶ τῆς σήμερον, θὰ ἔχουν ἄλλην σημασίαν διὰ τὰ παιδιά. Τὸ μέγα θαῦμα ὅμως εἴδομεν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ τελειότερα τῶν αἰώνων. Ἐστάθημεν ἐπίσης εἰς τὸν τόπον ὅπου ἠνάπτετο ἡ δᾶδα διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων. Τί χαρὰ ποὺ ἐδοκίμαζαν εἰς τὰ πάντα ὅλα τὰ παιδιά.

Ἀκολούθως εἶχον τὴν εὐκαιρίαν τά παιδιὰ νὰ κατέλθουν ἐπανειλημμένως εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἀνεβοῦν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Εἶδον τὴν παράστασιν εἰς τὸ Ἀρχαῖον Θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ «ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ». Ἐπεσκέφθησαν Ἐκκλησίας καὶ Μοναστήρια.

Τὸ κορύφωμα ὅλου τοῦ ταξειδίου ἦτο τὸ προσκύνημα εἰς τὴν Μεγαλόχαρην τῆς Τήνου. Κανένα παιδὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν ἐγνώριζε τὸ μέγα τοῦτο Προσκύνημα καὶ τὰ ἀπειράριθμα θαύματά του. Ἐγνώριζον ὅμως διὰ τὸ Lady of Lourdes. Ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα προηγήθη σχετικὴ κατήχησις καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Ἱερὸν Τόπον κάπως προητοιμασμένοι. Ἐντύπωσιν μεγάλην ἐπροξένησεν εἰς ὅλους ἡ στάσις τῶν παιδιῶν ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν κανδηλοφορτωμένην Ἐκκλησίαν τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ἕνα - ἕνα ἐγονάτιζε καὶ ἐσηκώνετο νὰ προσκυνήσῃ τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα. Ἐπήγαμεν ἐπίσης καὶ ἐπροσκυνήσαμεν εἰς τὸ κάτω Ἐκκλησάκι ποὺ εὑρέθη ἡ εἰκών. Ἐπήραμεν ὀλίγον χῶμα ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Τόπον καὶ ἤπιαμεν ἀπὸ τὸ Ἁγίασμα ποὺ ἔτρεξε διὰ πρώτην φορὰν καὶ δὲν ἐστείρευσεν ἀπὸ τότε, δηλαδὴ τὸ 1823. Τί δέος! Τί ἱερότης! Ὁποία ταπείνωσις! Τὴν ἑπομένην μὲ ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ εἶμαι συλλειτουργὸς μετ' ὀκτὼ ἄλλων ἀδελφῶν. Ἡ Ἐκκλησία κατάμεστος. Ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε τὸ γεγονός, ὅτι παραμέρισαν τὸ πλῆθος διὰ νὰ ἐγκαταστήσουν τὰ παιδιά μας ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ. Καὶ τοῦτο ἦτο τῆς Θείας Προνοίας, ὥστε νὰ ἴδουν οἱ ἐν Ἑλλάδι τὸ παράδειγμα τῶν παιδιῶν μας, ποὺ ἦσαν τὰ μόνα ποὺ ἐγονάτισαν κατὰ τὸ «ΣΕ ΥΜΝΟΥΜΕΝ». Ἔπειτα εἰς τὸ «ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ . . . », ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ ὑποδειγματικὴν εὐλάβειαν προσῆλθον νὰ κοινωνήσουν. Τέτοιαν ἐντύπωσιν ἔκαμαν, ὥστε ὁ χοροστατῶν Μητροπολίτης Χαλκίδος Γρηγόριος, ἔκαμε τρεῖς φορὰς μνείαν εἰς τὸ κήρυγμά του διὰ τὴν εὐσέβειαν τῶν παιδιῶν.

Ἂς σημειώσω δὲ ὅτι ἐνῷ δὲν ἐξώδευαν εἰς τὰ Souvenirs καὶ ὁμοιώματα ἀρχαιοτήτων, ἐξώδευσαν πολλὰ εἰς τὴν ἀγορὰν Εἰκόνων καὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων. Δὲν εἶναι τοῦτο σπουδαῖον πρᾶγμα; Δὲν ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἐρριζωμένον βαθύτατα τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἰς τὰς ψυχάς των; Θὰ ἠμποροῦσα νὰ γεμίσω ὅλας τὰς σελίδας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ, ἀλλὰ περιορίζομαι εἰς τὸν τίτλον τοῦ ἄρθρου τούτου: ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΑ, καὶ βέβαια ἔγινε· καὶ πρέπει νὰ γίνῃ εἰς χιλιάδας ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλά μας ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ Θεὸς νὰ μακροημερεύῃ τὸν ἐμπνευστὴν τῆς Ἱερᾶς ταύτης ἰδέας, Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπόν μας κ. κ. Ἰάκωβον, καὶ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συνειργάσθησαν καὶ θὰ συνεργάζωνται διὰ τὴν σωστικὴν ταύτην προσπάθειαν. Ὅταν ἀναγγελθῇ τὸ πρόγραμμα διὰ τὸ 1962, βοηθήσατε παντὶ σθένει τὴν γενικὴν προσπάθειαν.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 301)

τὸ Κράτος τοῦ Βατικανοῦ ἀνεγνώρισε τὸ αἱμοσταγὲς κομμουνιστικὸν καθεστώς, τὴν ἐπαύριον σχεδὸν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ρωσσίᾳ τὸ 1917, μὲ τὴν φρούδην ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἠδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐν Ρωσσίᾳ τὴν ἀπηνῶς διωκομένην μαρτυρικὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διὰ πρώτην φορὰν τὸ Βατικανὸν καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν καθεστὼς τῆς Ρωσσίας ἐμφανίζονται ὁμοφωνοῦντα. Εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμόν, ὥστε ὁ Κροῦστσεφ ἐπισήμως νὰ ἐκθειάζῃ τὰς τελευταίας δηλώσεις τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου ΚΓ'. Βεβαίως τὸ Βατικανὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς διαψεύσεως τῶν ὡς ἄνω ἐλπίδων του ἔχει ταχθῇ ἀναφανδὸν κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ. Καὶ τοῦτο εἶναι πρὸς τιμήν του. Εἶναι ἀντιφατικὸν ὅμως πρὸς τὴν τακτικήν του καὶ ἄδικον τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰς τελευταίας δηλώσεις τοῦ Ποντίφικος ἡ Κομμουνιστικὴ Ρωσσία καὶ αἱ Δυτικαὶ Δημοκρατίαι — ἔστω καὶ ἂν δὲν ὀνομάζονται — τίθενται ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ὡς συνυπεύθυνοι τῆς σημερινῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κροῦστσεφ ἐχειροκρότησε τὰς τελευταίας δηλώσεις τοῦ Βατικανοῦ.

ΕΝΩΤΙΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

Ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας ὁμοφώνως καὶ ἀσυζητητεὶ ἀπεφάσισε τὴν «προώθησιν τῶν δυνατοτήτων» πρὸς ἕνωσιν μετὰ τριῶν ἑτέρων Ἐκκλησιῶν: τῆς Ἡνωμένης (ἤδη) Πρεσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας, τῆς Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς «Ἡνωμένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν τίτλων τῶν ὡς ἄνω Ὁμολογιῶν, ἑνωτικὸν πνεῦμα πνέει μεταξὺ τῶν Προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν, καὶ δὲν εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ μεγάλη πλειονότης αὐτῶν θὰ ἑνωθῇ καὶ ὀργανικῶς.

ΠΑΝΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΕΞ Ἑλληνοαμερικανοὶ Ἐκπαιδευτικοί, Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, Καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, Διευθυνταὶ Ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Σχολείων, διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι, ἐκπροσωποῦντες χίλια πεντακόσια καὶ πλέον ἔτη ἐκπαιδευτικῆς ἐν Ἀμερικῇ ὑπηρεσίας, συνῆλθον εἰς τὸ Παναμερικανικὸν Διδασκαλικὸν Συνέδριον, ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, διὰ νὰ συζητήσουν τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἐν Ἀμερικῇ ἐκπαιδεύσεως.

Οἱ συνελθόντες εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι ἐξεπροσώπουν πλέον τῶν 150 συναδέλφων των, ἀνήκοντας εἰς τὰς Κοινότητας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, δι' ἀντιπροσωπευτικῶν διαπιστευτηρίων. Θὰ παραμείνῃ δὲ ἱστορικὸν τὸ Συνέδριον τοῦτο, διὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθόδοξον ἐκπαίδευσιν, διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁλόκληρος ὁ ἐν Ἀμερικῇ διδασκαλικὸς κόσμος, μὲ μίαν πίστιν καὶ μὲ ἕνα παλμόν, θὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ γράμμα τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ ἐλάττωσιν ἡμερῶν καὶ ὡρῶν διδασκαλίας, καὶ θὰ προσῇ εἰς μεγαλειτέρας θυσίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, τῆς διαιωνίσεως τῶν Ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Χώραν μας αὐτήν, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας διὰ νέων μεγάλων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου, Αὐγούστου 30, 1961, ἐξητάσθησαν τὰ ζητήματα: (1) Πῶς ἠμπορεῖ ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς διδάσκαλος νὰ ζῇ τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ. (2) Σχολικὰ βιβλία καὶ ἐποπτικὰ μέσα.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ διδάσκων ζῇ τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ προωθεῖ μεγάλως τὴν συνεργασίαν διδασκάλου, παιδιοῦ, οἰκογενείας, ἡ ὁποία εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ πλέον στενή, εἰλικρινὴς καὶ συνεχής. Διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συνεργασίας οἱ διδάσκαλοι θὰ ἐπισκέπτωνται συχνότερον τὰς οἰκογενείας τόσον τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα φοιτοῦν, ὅσον καὶ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα δὲν φοιτοῦν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα. Ἐκτὸς τούτου οἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ ἀναλάβουν ὑπευθύνως μετὰ τῶν κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν τὴν κατηχητικὴν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν, τὸν τακτικὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὰς ἱεροτελεστίας τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

Διὰ τὸ ζήτημα τῶν βιβλίων καὶ ἐποπτικῶν μέσων, οἱ διδάσκαλοι θὰ ἐφαρμόσουν κατὰ τὸ τρέχον σχολικὸν ἔτος τὸ πρὸ τριετίας ἐκδοθὲν Πρόγραμμα Ἑλληνικῆς Παιδείας καὶ θὰ ἀναφέρουν λεπτομερῶς τὰς κρίσεις καὶ παρατηρήσεις των ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπιπροσθέτως θὰ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Γραφεῖον Παιδείας μελέτας, κύκλους λέξεων, παραμυθάκια, ἀνέκδοτα ἱστορικά, διηγήματα καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ μελετήσῃ Ἐπιτροπὴ ἐξ Εἰδικῶν, θὰ προβῇ εἰς ἔκδοσιν νέων σχολικῶν βιβλίων καὶ ἐποπτικῶν μέσων.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Μιχαὴλ κατανυκτικὸν Τρισάγιον, τὸ ὁποῖον συγκεκινημένοι παρηκολούθησαν οἱ σύνεδροι.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, 31 Αὐγούστου, ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Ἀκαδημίας καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου. Τὰ ἐξετασθέντα ζητήματα:

1. Πῶς νὰ φέρωμεν ὅλα τὰ παιδιὰ προσχολικῆς καὶ σχολικῆς ἡλικίας εἰς τὰ Νηπιαγωγεῖα καὶ τὰ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα τῶν Κοινοτήτων.

2. Τὸ μέλλον τῶν Ἀπογευματινῶν Σχολείων.

Εἰς τὰ δύο ταῦτα θέματα ἔλαβον τὸν λόγον οἱ Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ κατέληξαν εἰς τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις: (1) Νὰ διορισθοῦν Ἐπιθεωρηταί. (2) Νὰ καταρτισθῇ Βιβλιοθήκη παιδικῶν σχολικῶν θεατρικῶν ἔργων. (3) Νὰ ἐκδίδεται Διδασκαλικὸν Περιοδικόν. (4) Νὰ ἐκδοθῇ Ὁδηγὸς Διδασκάλων.

Σύνταξις Διδασκάλων. Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ταμείου Συντάξεως ἐπιταγὴν εἴκοσι χιλιάδων δολλαρίων, διὰ νὰ δίδωνται συντάξεις εἰς ἐκπαιδευτικοὺς ἔχοντας ἐν Ἀμερικῇ ὑπηρεσίαν πλέον τῶν 20 ἐτῶν.

Μετὰ ταῦτα ἠκούσθη τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος τῶν Ἡμερησίων Σχολείων, τὸ ὁποῖον ἐκρίθη λίαν κατάλληλον.

Τελευταῖον ζήτημα ἐξητάσθη μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ θέμα τῶν Νηπιαγωγείων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους βιβλιάριον ὑπὸ τὸν τίτλον «Μεθοδικὸν Βοήθημα Νηπιαγωγείων» ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Γραφείου Παιδείας.

Ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἔγιναν σπουδαιόταται ὑποδείξεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παιδείας.

Ἐψηφίσθησαν συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια πρὸς τὰς Ὀργανώσεις Ἀχέπα καὶ Παναρκαδικὴν διὰ τὰ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνεγερθέντα καὶ ἀνεγειρόμενα ἐκπαιδευτικὰ κτίρια.

Παραθερισμὸς Διδασκάλων ἐν Ἑλλάδι. Ἡ Α.Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσεν ὅτι κατὰ τὸ Θέρος 1962 θὰ λάβῃ χώραν Ἐκδρομὴ καὶ Παραθερισμὸς Ἑλληνοαμερικανῶν Διδασκάλων εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Πρεσβ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ, Γραμματεὺς

The True Nature of The World Council of Churches

A Personal Understanding

By HIS EMINENCE, ARCHBISHOP IAKOVOS

An address delivered at the U.S. Conference of the World Council of Churches in Buck Hill Falls, Pennsylvania, April, 1961.

"For though we live in the world we are not carrying on a worldly war, for the weapons of our warfare are not worldly, but have divine power to destroy strongholds." (II Cor. 10:2-3)

WE ARE GATHERED here by invitation of the U.S. Conference for the World Council of Churches, not only because it has become traditional to hold an annual meeting in this beautiful place, but because we must refresh our acquaintance with the ecumenical movement, and join anew our hands in extending the avenues of Christian love, confidence and understanding. We need the opportunity given to us by this meeting, for we live in times of divided loyalty, compounded by suspicions, hatreds, hypocritical slogans and loud declarations. I will refer neither generally nor specifically, to organized opposition to the W.C.C., for we all know both the leaders and their motives. On the other hand, withdrawals from the W.C.C. or vicious campaigns aimed at spreading suspicion against it, testify but to its God-ordained mission, which can be neither understood, nor accepted by the forces of division, which the Adversary directs against it.

I intend to offer to you, with all possible clarity and sincerity, my personal impressions and understanding of the W.C.C., in the hope that some may be helped to rediscover and identify the real image and meaning and nature of the W.C.C. which, of late, so many mouths and hands have attempted to distort.

My understanding stems from my personal association with the W.C.C., as the delegate-liaison of my Church — the Ecumenical Patriarchate. I can assure you that my assignment in Geneva was not an easy one. From a busy pastorate in Boston, where I had served for so many years, I suddenly found myself a deskman — a director of an empty office, — an executive with no assistants, — charged with an uncertain mission and assignment; and, moreover, in an environment totally strange and unknown to me. I had to work my way out — literally alone — and to establish myself as an ecumenical worker. Five whole months passed before I could venture to open my mouth and speak of the W.C.C. — its nature — its scope — its aims — its purposefulness — for, in addition, I found myself engaged in a battle against reserved and negative attitudes, whose pressures I could sense from within and from without.

In the beginning, and, believe me, for a long time thereafter, I was constantly haunted by the question: What is the W.C.C.? Is it an idea, or an ideal? Is it a movement or an institution? Is it a council or an organization? Is it a crusade of Ecumenists driven by the thoughts of a beautiful utopia, or a slow but determined pilgrimage — a return to the real Christ, and to the real Church? These questions, and many more, plagued my thinking, as I labored to become a part of the W.C.C. The answers were not readily available — or perhaps, I should say — not easily discernible to me. Happily I managed to learn patience, especially after I realized that those around me, who had previous associations with the "World Student Christian Federation," the YMCA, the "International Missionary Movement," and the "Life and Work" "Faith and Order" Commissions, were searching, as I — by involvement — for the very same answers. It was only in August 1955, following the conclusion of the Central Committee meetings in Davos, Switzerland, that I began to understand, and began to identify the answers to my perplexing questions. It was there that I met sincere and dedicated Christians from all parts of the world — those who had come in search of the existing possibilities for Church approachment and unity. I had never before witnessed such a gathering in all my life. "And all the people day by day were attending the temple together and breaking bread together, praising God and having favor with all." It was there that I asked myself a real and burning question: How can the Lord possibly not add to their number? How can He withhold salvation and hope and unity from them? From that day forward I felt that the function of my office in the W.C.C. was to join my fellow Christians in praying and working — praying that our Lord's prayer offered for the oneness of all believing in Him, might be heard and might be fulfilled in our times. My work, my travels, my attendance at conferences — all this took on new meaning — a soul-edifying meaning. I had a mission, which God — through my Church — had charged me to perform. The W.C.C. appeared to me in a new light. I saw the W.C.C. as an instrument truly fashioned by the Holy Spirit — entrusted to our use by God Himself, to enable us to forge an unbreakable link between Churches and

Christians, so that we may all eventually attain unto the unity of the faith.

The confused image which I had of the W.C.C. dissolved; and in its place a new one began to emerge for me. A crystal-clear image in which the W.C.C.. itself, the Lutheran World Federation, the World Presbyterian Alliance, and the Orthodox Church, were not merely parts of the image — but the image itself, reflecting the oneness — the unity of the Church. The secretary-general and his associates, the directors and assistant-directors of the various divisions, in fact, the entire staff of the W.C.C. were but humble and dedicated servants of God's purpose; and the particular work was itself the work of the Holy Spirit, guiding all unto the truth.

The W.C.C. furthermore appeared as a council, counseling all of us on how to ecumenize our churches; how to build new bridges between them; how to widen their views and perspectives; how to revise their standardized attitudes; how to fight complacency and institutionalism; how to re-awaken within all, and re-evaluate the sense of the challenge that we, as individual members, and as members of churches, are expected to meet.

I register here my personal opinion, impression, and conviction, which I have of the W.C.C. I add nothing of a poetic or literary nature, for my purpose is not to impress but to *express,* what I grew to believe, regarding the W.C.C. It is a household of churches, which may some day become the household of God. We belong to each other, and all together we belong to God; despite the differences that endeavor to keep us apart. We are — and the sooner we accept it the better for us — the Body of Christ. And, just as the body is one, and has many members, and all the members of the body — though many — are one body, so it is with Christ. For by one Spirit we were all baptized into one body. Jews and Greeks, slaves or free men — and all were made to drink of one Spirit (Cor. 12:12-13). If there is a reminder of this great truth in our days, the reminder is the W.C.C. For its main and principal function is to enable its member-churches to act as members of the Body, in order to fulfill more adequately their obligations and carry on the redemptive work, which He initiated and, through the Holy Spirit, makes manifest in the world.

True, the W.C.C. gives, at first, the impression of an organization which intends to tell the Churches what to do. But, only ill-disposed individuals, and men of irresponsible thinking, can long retain such an impression. The W.C.C. is a living organism, not an organization; it is the outward living expression of the innermost wish and prayer of the Churches, which have not lost self-consciousness, or the responsibility to Christ — who is the Church. This is what constitutes the very life of the W.C.C. The moment the W.C.C. starts to seek power or organizational authority, that very same moment it will cease to be needed or be useful. For the strength of the ecumenical movement can only emanate from the fountainhead of the Church, the Body of Christ. This new outlook is the most vital element in our effort to renew our acquaintance with the W.C.C. We must frame it in a different perspective. Let us look at it with different eyes, lest we lose again the true image, which we labor to recapture. The ecumenical movement is the movement of the Church. Ecumenical life is the life of the Church. It is NOT a Protestant movement with Orthodox coloring; nor is it the opposite. It is an ecumenical movement; as ecumenical as the Church is. This is the image and impression which we must get for ourselves — which we ourselves must believe — and we must convey this belief to all Christians throughout the world, especially now, that we are called by Christ, Himself, to India, to bear witness to that which we maintain — not through emotional or impressive oratory, but through responsible deliberations, convincing manifestations, and resolutions that project and testify to our faith. Statements, pronouncements and messages are worthless, and even harmful, if they are not followed up by actions of Christian consistency and faithfulness. The East is anxiously awaiting to see how true, how radiant, how warm, how guiding, how inspiring and refreshingly different is the light that we promised to bring to them from the West. Unless we hold this light with joined hands — with unanimity of mind and heart, we will let them down and jeopardize any chance that we may have in the future, to regain their confidence. Let us remember the W.C.C. is you and I — each and every one of us. If we do not reflect it in the life of our Churches; if we fail to make it a matter of conscience and mission for the Churches; if we do not move together, then the W.C.C. and the ecumenical movement for that matter, will fade away, and together with it will go all hope for Christian reunion.

That which in my mind will enable the member-Churches of the W.C.C. to continue the unifying and redemptive work of the Holy Spirit is the proposed integration of the International Missionary Council with the W.C.C. This integration, however, must be accomplished first within our minds and our hearts. I, for one, believe that integration will coordinate the missionary conscience with the missionary activity of the Church; that it will give a new insight to the principal activity of the Church — that of gaining souls for Christ. Furthermore, I believe that such an integration will accentuate more and more the all-important meaning of the words *mission* and *unity;* that it will enable us to see that they are dependent and integral to one another — that mission serves and safeguards the unity of the Church.

In times such as ours, when nationalistic uprisings in both Asia and Africa make it more difficult for missionaries to carry on their evangelistic mission and work, we must close our ranks and present a united front

of Christian love, charity and humility. These are challenging times for all Christians, regardless of their particular tradition. It is imperative that we prove — beyond a shadow of doubt — to *ourselves first* — and thus to all who have lost trust in us — that our only concern is how to dissipate the darkness of fear, how to project more light of hope, how to translate the gospel into Christian action, how to serve and to help more adequately the social, moral and spiritual advancement and well-being of all people that inhabit the earth.

We must, on the other hand, confess and admit — in all humility and sincerity — that as organized churches, we have done little toward this end. All we have done, thus far, was to antagonize each other in our own territory, to undermine each other in the field of mission, to claim monopoly of religious truth or priority to preaching the Gospel, in spite of the fact that we know too well that such pretensions could never be condoned by Him, who sent us to evangelize the world, but in close unity with Him.

To say that it is no longer permissible or prudent to fool ourselves since we cannot fool others, is, of course, unnecessary. I must, however, say that this is a time for us to return to our senses, and particularly to the sense of the real dimensions of our Christian task. It is only then that we shall realize how terribly we have failed Christ.

I know too well that it is easier to talk than to act; simpler to declare than to accomplish. But may I ask you: What obstacle would ever block our way, if we decide to embark together upon a pilgrimage towards the return and complete obedience to God?

There are indeed many vast fields of Christian endeavor which remain unapproached as yet. There are broad and challenging horizons before us, inviting us to attain the unattained, and to stretch our arms in search of one another. Will we ever be able to see the light of the countenance of God, and reflect it as love and as hope, to the drawn faces of our distressed brothers?

The W.C.C. is the greatest challenge God has presented to Christians. Koinonia — Diakonia — Apostole: Communion — service — mission — and common witness; are not merely slogans, but the diagram of God's plan to save the world. The W.C.C. comes within that plan. Let us find and determine our place in it! It is the ecumenical movement of the Church, which can easily become a taskforce of the universal Church. It is the God-given spiritual weapon to destroy the strongholds of disunity and division; of secularism and atheism; and, of temporality and self-complacency. It is powerful enough to initiate the new creation; to bring into fruition the unfulfilled prayer of our fathers; to justify the vision and the labors of true and dedicated ecumenical workers; to translate hope into reality for all who believe in the Risen Lord; to fill the world with the blessing of unity which we have prayed and longed for, since the schism and the reformation.

May God, now, through His Holy Spirit, direct our thoughts and guide our steps on the path of righteousness and humility until we meet under the all-embracing Cross of His Only Begotten Son. Amen!

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Complete Banking Facilities

★

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 4-5400

DOWNTOWN OFFICE:

123 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

The Tenth International Conference
of the Greek Orthodox Youth of America (G.O.Y.A.)

STATLER HILTON HOTEL, NEW YORK CITY — AUGUST 26 TO SEPTEMBER 1, 1961

THE 10th International Conference of the Greek Orthodox Youth of America, which convened at the Statler Hotel in New York City from August 26 to September 1, 1961, was one of the most successful meetings held by this official Youth organization of our Church, which also celebrated the 10th anniversary of its founding under the late Archbishop Michael. Some 450 accredited delegates registered at the Conference, which altogether attracted about 3,000 members of G.O.Y.A. from all parts of the United States and Canada. During the week many events took place and several decisions were reached of great interest to the 20,000 members of G.O.Y.A. and to Greek Orthodoxy in America, which will be dealt with briefly in this report.

Of unusual interest was the Press Conference held on Saturday morning, August 26, by Archbishop Iakovos, which was widely reported by leading correspondents who attended. His Eminence explained the purpose of G.O.Y.A. and his hopes that in the future it will become a more strictly religious organization; he discussed more general plans for the Greek Orthodox Church in America; he analyzed the function of a Pan-Orthodox Meeting which has been called by His Holiness Athenagoras I on the Island of Rhodes during the last week of September, 1961; he expressed hopes for a union of the Eastern Orthodox groups in America within two or three years; and he announced plans for a new Laity Department of the Greek Archdiocese that would include G.O.Y.A. and all other lay groups of the Greek Archdiocese.

The official Banquet of the Conference which took place on Sunday evening, August 27, and was attended by 500 Goyans and their friends, was replete with interesting addresses. Consul General of Greece in New York Vasilios Vitsaxis extended the greetings of the Greek government and spoke of the high hopes that Greek Orthodoxy the world over has placed in the Greek Orthodox Youth of America for the perpetuation of our sacred faith in the New World. Representative John D. Lindsay of New York explained the nature of congressional debate and discourse which, though often slow and cumbersome, is at the very basis of the American democratic process. Mayor Robert F. Wagner, Jr. of New York stressed the value of an early and deep religious training as a deterrent to juvenile delinquency, and pointed out that because Greek-American youth has respect for Church and family, they become our best citizens. Archbishop Iakovos in a stirring address urged the Greek Orthodox youth "to attain loftier goals" and "to reach a higher spiritual level" in order to fulfill their destiny. His Eminence stated:

> "It is, therefore, high time for our youth to take the initiative and pioneer its own way ahead. Youth should never cease to aspire for nobility, sincerity, honesty, Christian virtue and moral idealism. Your path is full of pitfalls. Be diligent! Use your youthfulness to combat temptation within and without; to confront all situations with courage and determination; to unite hands and hearts in closing your ranks so that you may move as a united Orthodox front. The need for such a front is more than apparent. It will help your own cause, which is to Live Your Orthodox Faith. It will give the spiritual strength you need in advancing the cause of Christianity. It will enable you to give a more eloquent and convincing testimony of your Orthodox Faith to your children — the youth of tomorrow."

Following a Doxology service at which Archbishop Iakovos officiated on Monday morning, August 28 (prayers were held every morning and evening of the Conference in a special chapel at the Statler-Hilton), National Chairman Manuel Scarmoutsos of Memphis, Tennessee, officially opened the Conference.

At the first general session the keynote address was delivered by Archbishop Iakovos, who urged the 425 delegates present from all parts of the United States and Canada to adhere to the principles of their faith in order to gain the spiritual strength needed to advance the cause of Christianity and to fulfill their social responsibilities as representatives of Greek Orthodoxy in America.

His Eminence announced plans for the establishment of a laity department of the Greek Archdiocese of North and South America, of which G.O.Y.A. is an integral part. The new laity department, His Eminence stated, would be comprised of four divisions.

First: A Junior Division, ages 13 to 17, which should not only adopt but develop and practice the program: *Learn Your Orthodox Faith.*

Second: The present G.O.Y.A. program, including the 18 to 30 year old group, which must study and grasp the full meaning of the G.O.Y.A. motto: *Live Your Orthodox Faith.*

Third: Those between the ages 31 to 44, who will prepare their members to *Promote Your Orthodox Faith.*

Fourth: A Senior Division with members 45 years of

Ἀπὸ τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Συνέδριον τῆς ΓΚΟΓΙΑ. Τὸ νέον Προεδρεῖον αὐτῆς.

The newly elected officers of G.O.Y.A. at the Tenth International Conference in New York.

age and upward, whose purpose will be to *Perpetuate Your Orthodox Faith.*

This momentous proposal by His Eminence was subsequently granted full approval by the General Assembly of G.O.Y.A. Following the Monday morning session a special and most interesting feature took place.

Dr. Harry L. Levy, Dean of Hunter College and Professor of Classics, addressed a Delegates' Luncheon on "The Value of Learning the Spoken Greek Language." Dr. Levy stressed the present-day need for Americans to learn other languages. He pointed out that the Greeks traditionally could not conceive words without action or action without words. All Greeks have something of the born orator, he said, and Greece has no place for silent man. Language, he noted, has always been near and dear to the Greeks.

Dr. Levy stressed that those who know a language in addition to their native tongue have a greater advantage in learning still other languages. He described the particular beauty and flavor of the Greek language which reflects courtesy and dramatic values. He said that the Divine Liturgy and the ceremonies of the Greek Orthodox Church were phrased in a language easily understandable, with some study, to all Modern Greeks, and he described this language as having a delicate and intricate beauty. These same characteristics, he added, distinguish the great wealth of fine literature that is available in modern Greek today.

Dr. Levy concluded his talk by saying that a knowledge of modern Greek could be an excellent introduction to the study of the great Greek classical literature. Having learned modern Greek himself a few years ago, after teaching the classics for 30 years, Dr. Levy stated that his knowledge of the modern Hellenic language imparted a new depth and understanding to the classical Greek writers.

Dr. Levy interspersed his remarks with the modern Greek language, which drew enthusiastic applause from the G.O.Y.A. delegates.

Highlight of the second day, Tuesday, August 29, was a Religious Seminar at which Archbishop Iakovos presided and later answered questions from the audience, after five aspects relating to the value of Prayer were discussed by five priests of the Greek Archdiocese. The subjects and the speakers were:

1. *What Is Prayer?* by Rev. Socrates Tsamoutalis of Fairview, New Jersey.

2. *How Should We Pray?* by Rev. Constantine Volaitis of Flushing, New York.

3. *What Should We Pray For?* by Rev. Constantine J. Kazanas of New York City.

4. *Veneration to the Saints — Is this Prayer or Not?* by Rev. Eusebius Papastephanou of the Holy Cross Theological School, Brookline, Mass.

5. *Veneration to the Virgin Mary and Mariology*, by Rev. James Kalaris of Washington, D. C.

Following the lectures, separate discussion groups were held on each of these topics.

In conclusion, Archbishop Iakovos briefly addressed the assembled delegates that comprised the discussion groups, stressing the necessity and the spiritual value of experiencing prayer in a deeper sense as a means of communion directly with God.

Preceding the Religious Seminar, the G.O.Y.A. delegates were addressed by Mr. John Johnson, manager of the Dale Carnegie course in the New York area. Mr. Johnson discussed elements of leadership that apply to spiritual, social and business activities, and pointed out that five basic requirements for success in any field of endeavor are: enthusiasm, which is often more important than professional skill; effective speaking, which communicates ideas; the ability to attain good human relations, as a means of getting along with others; thoughtful decision making, in which both sides of a question must be examined before a course of action is decided upon; and self-motivated leadership, which builds stepping stones rather than stumbling blocks, by choosing what we ought to do instead of what we would often rather do.

On Thursday, August 30, the fourth day, various business committees convened and reports and recommendations were made for submission to the General Assembly. Among the more important decisions that were subsequently approved were the following:

1. That an annual excursion to Greece, to the Ecumenical Patriarchate of Constantinople (Istanbul) and to the Holy Lands take place and that it be a "Pilgrimage."

2. That the program of the Junior G.O.Y.A. be realized in four (4) areas: *A.* Religious, *B.* Philanthropic,

C. Athletic, *D.* Social. (This group includes the ages from 13 to 17.) The motto of this group will be "Learn Your Orthodox Faith." The supervision of this Junior G.O.Y.A. program will be directly under the Greek Archdiocese of North and South America and the local parish priests.

3. That the framework of G.O.Y.A. be strengthened with respect to quality, quantity and direction. That the dormant chapters be reactivated in communities where these chapters have already been established, and that new chapters be created in communities where they can be established. That the District Chairmen, the National Councilmen and the District Spiritual leaders make a concerted effort to strengthen existing chapters, with the cooperation of the Greek Archdiocese of North and South America, of which G.O.Y.A. is an integral part.

4. That a greater public relations effort be made to project a more positive image of the Greek Orthodox Youth of America to the Greek Orthodox people and to the American public.

In the morning sessions of the final day, Friday, September 1, the General Assembly, presided over by Archbishop Iakovos, adopted a resolution to offer continued prayers for the peace of the world; pledged complete loyalty and obedience to the policies of the American government; resolved to offer special prayers for the millions behind the Iron Curtain who have been denied the privileges of freedom and human dignity; and expressed hope for the return of Greek Catholics the world over to the Greek Orthodox faith.

It was resolved also that every member of G.O.Y.A. be dedicated to the spirit and sentiment expressed in the New Testament in Luke IV, 17-20:

> "And there was delivered unto him the book of the prophet Esaias. And when he opened the book, he found the place where it was written, The Spirit of the Lord is upon me, because he hath anointed me to preach the gospel to the poor; he hath sent me to heal the brokenhearted, to preach deliverance to the captives, and recovering the sight to the blind, to set at liberty them that are bruised, to preach the acceptable year of the Lord."

The General Assembly also resolved that all members of G.O.Y.A. should recite special prayers at services of the Greek Orthodox Churches on Labor Day for the welfare and well-being of the workers of America.

The General Assembly also noted that the Greek Orthodox ecclesiastical year traditionally begins on September 1, and accordingly expressed the hope that Almighty God would continue and perpetuate the Greek Orthodox faith and that each member of G.O.Y.A. should strive to be worthy of its great and venerable traditions.

The General Assembly gave a vote of confidence to the proposal made by Archbishop Iakovos at the opening session of the Conference that G.O.Y.A. be dedicated first and foremost to furthering the cause of Greek Orthodoxy and all it stands for.

In the closing session that evening, the General Assembly awarded the next International Conference of G.O.Y.A. to be held in August 1962, to Memphis, Tennessee. New officers were also elected as follows:

Chris Victor Semos, National Chairman, Dallas, Tex.
James P. Liabotis, Vice-Chairman, London, Ontario, Canada.
Peter S. St~mas, Treasurer, Lowell, Mass.
Aspasia Tr.gurea, Secretary, Chicago, Ill.
Peter Coutsourides, Councilman, Middletown, Conn.
Michael Captain, Councilman, Toledo, Ohio.
Savas C. Constantinou, Councilman, Norfolk, Va.

* * *

Though the delegates deliberated long and hard during the business sessions of the day, social affairs of the evening were not neglected. Dancing was held following the Banquet Sunday evening; a Welcome Hop took place Monday night; the Greek Night proved most popular on Wednesday; and the social activities were climaxed by the Grand Ball on Thursday.

ΚΑΣΣΑΒΕΤΗΣ

Εἰδικὸς εἰς τὰ Ταξείδια

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ ἐντὸς τῆς Ἀμερικῆς καὶ δι' Ἑλλάδα, Κύπρον καὶ παντοῦ τοῦ κόσμου.

Ἐπίσης, ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΩΣ.

Εἰδικὸς διὰ πᾶσαν σας μεταναστευτικὴν ὑπόθεσιν, διὰ τὴν σύνταξιν Ἑλληνικῶν Πληρεξουσίων ἐγγράφων, Δωρητηρίων, Ἀγοραπωλητηρίων, διὰ φορτώσεις δώρων δι' Ἑλλάδα, διὰ μεταφράσεις καὶ Γερμανικὰς ἀποζημιώσεις.

Γράψατε:

N. J. CASSAVETES

Acropole Express

303 West 42nd Street

New York 36, N. Y.

TELEPHONES:
CIrcle 5-4870
CIrcle 5-4871

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

Τῇ 3ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ., ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Τηλεοράσεως WCBS τῆς Νέας Ὑόρκης, περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ.

Archbishop Iakovos on TV

Archbishop Iakovos was featured on the well-known television program "The Way to Go" on Sunday, September 3, 1961, from 9:30 to 10:00 A.M. over the Columbia Broadcasting System Channel 2. WCBS New York. His Eminence was interviewed by Prof. Ormond Drake for the purpose of interpreting and clarifying to the American public what the Greek Orthodox Church is and what it stands for. This televised program reached the greater New York metropolitan area and other sections of the East.

Ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μικτὸν Συμβούλιον συνῆλθε τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ἔλαβεν ἀποφάσεις περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου ἐνισχύσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἁγιασμὸς τῶν Ὑδάτων ἐν Asbury Park, N. J.

Ἀπὸ μέρους τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, ὑποδεχομένου τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, τῇ Κυριακῇ, 17ῃ Σεπτεμβρίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀγκῶνος κ. Θεοδόσιος προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς τελετῆς τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν Ἄσμπουρυ Πάρκ, μετὰ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Χαριουπόλεως κ. Αἰμιλιανοῦ, Ἀμφιπόλεως κ. Σίλα καὶ Χριστιανουπόλεως κ. Μελετίου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ πολυμελοῦς Ἱερατείου, καὶ τῇ συμμετοχῇ πυκνοτάτου πλήθους Ὀρθοδόξων καὶ ἀλλοδόξων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Διορισμὸς Νέου Διευθυντοῦ

Ἡ Ἐφορία τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐν Γκάρισσον, Νέας Ὑόρκης, συνῆλθε τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου. Ἀφοῦ ἐξήτασε διάφορα ζητήματα τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἤκουσεν ἐκθέσεις τῶν ἁρμοδίων προσώπων μετὰ λύπης ἐδέχθη τὴν διὰ λόγους κοπώσεως ὑποβληθεῖσαν παραίτησιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ Λιαμάδη, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐφορίας διὰ τὴν συνετὴν καὶ καρποφόρον δρᾶσιν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐπὶ ἓν ἔτος.

Ἀκολούθως ἡ Ἐφορία, προτάσει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, διώρισε Διευθυντὴν τῆς Ἀκαδημίας τὸν θεολόγον Πρωτοπρεσβύτερον Αἰδ. κ. Δημήτριον Φράγκον, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας, ὅστις ἀναλαμβάνει τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Ὑποδιευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος παραμένει ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Χατζημανουήλ, Ἐκπαιδευτικὴ Διευθύντρια τοῦ Κολλεγιακοῦ Τμήματος ἡ Κα Ἄρτεμις Φ. Ἐμμανουήλ, καὶ Ἐκπαιδευτικὴ Διευθύντρια τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοῦ Ἡμιγυμνασίου ἡ Κα Ἀθηνᾶ Ἐ. Χατζημανουήλ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ: Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Αἰδ. κ. Δημήτριος Φράγκος ἐγεννήθη ἐν Ἴμβρῳ τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1912. Ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τὸ 1936. Ἦλθεν εἰς γάμον τὸ 1939. Ἐχειροτονήθη Διάκονος τὴν 26ην Αὐγούστου 1939 εἰς τὸ ναΐδριον τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, Πρεσβύτερος δὲ τὴν 29ην Αὐγούστου 1939 εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν. Χειροτονήσας Ἐπίσκοπος ἦτο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἴμβρου καὶ Τενέδου νῦν Δέρκων κ. Ἰάκωβος.

Ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν τὸ 1940. Ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους Κοινότητας ἐν Νέᾳ Ἀγγλίᾳ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔνδεκα ἔτη εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας, ἔνθα ἱδρύθη λαμπρὸν Κοινοτικὸν Κέντρον καὶ ὠργανώθη τὸ μεγαλύτερον ἐν Ἀμερικῇ Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του. Ἐδίδαξεν ἐξηγητικὴν καὶ ἄλλα μαθήματα εἰς τὴν ἐν Πάμφρετ Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἐν Μπρουκλάϊν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ πενταετίαν. Διετέλεσε Διευθυντὴς Παιδείας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ ἔτος 1961.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» συγχαίρει θερμῶς τὸν νέον Διευθυντὴν τῆς Ἀκαδημίας Αἰδ. Δημήτριον Φράγκον, καὶ διατυπώνει τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐπὶ τῆς διευθύνσεώς του ἡ Ἀκαδημία θὰ ὁδεύσῃ ἀπροσκόπτως πρὸς τὸν προορισμόν της.

Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς Οὗ τὸ ὄνομα τιμᾶται ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ Brookline, Mass., ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος προέστη ἐν αὐτῇ τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον μὲν τὸν κ. Εὐστράτιον Σαρέλλην, εἰς Πρεσβύτερον δὲ τὸν Ἱερολ. κ. Δημήτριον Διαβάτην, καὶ ὡμίλησε καταλλήλως τόσον πρὸς αὐτούς, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς φοιτητάς, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Σχολικοῦ Ἔτους.

Εἰς τὴν Ἐφορίαν τῆς Σχολῆς συνεδριάσασαν, παρουσίασε καὶ προσεφώνησε τὸν νέον Σχολάρχην τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Νικόδημον Βαλληνδρᾶν, ἀπαντήσατα καταλλήλως. Ὑπὸ τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τοῦ π. Βαλληνδρᾶ καὶ τὴν ἐκπαιδευτικὴν διεύθυνσιν τοῦ μὲν Θεολογικοῦ Τμήματος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. κ. Γεωργίου Τσούμα, τοῦ δὲ Κολλεγιακοῦ ὑπὸ τοῦ Ἑλλογ. κ. Κ. Προυσσῆ, ἡ Σχολὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸ νέον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος, χρησταῖς ταῖς ἐλπίσιν.

Ἐνάτη Ἀρχιεπισκοπικὴ Περιφέρεια (Καναδᾶ)

Ἡ Canadian Broadcasting Corporation (CBC) παρεχώρησε μίαν ὥραν διὰ νὰ παρουσιασθῇ διὰ τῆς τηλεοράσεως ἡ Θεία Λειτουργία τῆς Ἐκ-

κλησίας ἡμῶν ἐν τῷ ἐν Μοντρεάλῃ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Κατόπιν συσκέψεως τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς CBC κ. Robert Haylock, ἡ μετάδοσις τῆς Θείας ταύτης Λειτουργίας θὰ γίνῃ τὴν Κυριακήν, 8ην Ὀκτωβρίου, 11-12 τὸ πρωΐ, ἐκ τῆς νέας Ἐκκλησίας τῆς Κοινότητος Μοντρεάλης.

Καθεδρικὸς Ἱερὸς Ναὸς

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Πηλίλης, Θεολόγος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τέως Ἱερ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Toronto, διωρίσθη Ἐφημέριος ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Νέος Διάκονος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ὁ Ἱερολ. κ. Εὐστράτιος Σαρέλλης, ἀπόφοιτος τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Brookline, Mass., μετεκπαιδευθεὶς καὶ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐχειροτονήθη τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου εἰς Διάκονον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Brookline καὶ ἀνέλαβε καθήκοντα ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ. Συγχαίρομεν αὐτὸν θερμῶς καὶ εὐχόμεθα εὔορκον διακονίαν.

Χειροτονία Ἀποφοίτων Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς

Ὁ Ἱερολ. Διάκονος κ. Δημήτριος Διαβάτης ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, προοριζόμενος διὰ τὴν Κοινότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος, Lowell, Mass.

Ὁ Ἱερολ. κ. Εὐάγγελος Γεωργιάδης ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου τῇ 6ῃ Αὐγούστου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Θείας Μεταμορφώσεως ἐν Corona, N. Y., εἰς Πρεσβύτερον δὲ ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Μελετίου, προοριζόμενος ὡς βοηθὸς Ἐφημέριος ἐν τῇ Κοινότητι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Σικάγου.

Ὁ Ἱερολ. κ. Χρυσόστομος Ἐμμανουὴλ ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον μὲν τῇ 3ῃ Σεπτεμβρίου ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοινότητος Highland Park, εἰς Πρεσβύτερον δὲ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου, Perth Amboy, N. J., προοριζόμενος διὰ τὴν Κοινότητα Fayetteville, N. C.

Ὁ Ἱερολ. Διάκονος κ. Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Brooklyn, N. Y., τὴν Κυριακήν, 1ην Ὀκτωβρίου, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Buenos Aires, ἐξ ἧς προῆλθεν.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. κ. Ἰάκωβος

(Βιογραφικὸν Σημείωμα)

Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), μέλος τῆς Σεπτῆς Συνοδείας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενεδίκτου, ἐγεννήθη ἐν Γαλαξειδίῳ τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος τὸ ἔτος 1895.

Ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει του ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐχειροτονήθη Διάκονος, τὸ ἔτος 1918, καὶ διωρίσθη Ἀρχιδιάκονος τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου, ἐν συνεχείᾳ δὲ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τὴν 11ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1935 ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως, ὡς βοηθὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου. Τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1936, ἐξελέγη Μητροπολίτης τῆς τότε νεοσυσταθείσης καὶ ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀποσπασθείσης Μητροπόλεως Ἀττικῆς, Μεγαρίδος καὶ Σαλαμῖνος.

Ὡς μέλος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντεπροσώπευσεν αὐτὴν εἰς Διεκκλησιαστικὰ Συνέδρια ἐν Ρουμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ρωσσίᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ.

Τελευταίως, συνώδευσεν ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ εἰς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Σινᾶ καὶ Ἀλεξανδρείας.

Γεώργιος Οἰκονομάκος

(Πρεσβύτερος)

Τῇ 29ῃ Αὐγούστου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν San Jose, Calif., ὁ Πρεσβύτερος Γεώργιος Οἰκονομάκος, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς αὐτόθι Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ὁ Αἰδεσ. Γεώργιος Χ. Οἰκονομάκος ἐγεννήθη εἰς Γύθειον, Λακωνίας, τὸ ἔτος 1907. Ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τοῦ ἱερέως πατρός του τὸ 1920, καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Λάνσιν, Μίτσιγκαν. Ἐνυμφεύθη τὸ 1936 τὴν Παναγιώταν Λιανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὴν Κωνσταντίναν καὶ τὸν Χαράλαμπον.

Τὸ 1949 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ τὸ 1954 διωρίσθη ἱερατικῶς προστάμενος τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος εἰς Σὰν Χοζέ, Καλιφορνίας, τὴν ὁποίαν μετ' ἀφοσιώσεως ὑπηρέτησε μέχρι τοῦ θανάτου του ἐπισυμβάντος τὴν 28ην Αὐγούστου, 1961. Ἡ μνήμη αὐτοῦ εἴη αἰωνία!

Θρησκεύει ἡ Νεολαία ἐν Γαλλίᾳ;

Παρὰ τὴν ὕφεσιν τοῦ ὠργανωμένου Μαρξιστικοῦ Ἀθεϊστικοῦ Κινήματος ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ μεγάλην ἀναλογίαν ἡ σπουδάζουσα Νεολαία δὲν θρησκεύει.

Ὁμιλῶν εἰς τὸ ἐν Reims Συνέδριον τῆς Federation Française des Etudiants Catholiques, ἐνώπιον 2,500 ἀκροατῶν, ὁ Père Petit ἀπεκάλυψεν ὅτι «75% τῆς νεολαίας ἐμφανίζονται ὡς ἄθεοι. Ἡ πλειοψηφία ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ἐνεργὸν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσχολεῖται μὲ ἀνεδαφικὰς ρωμαντικὰς κοσμοθεωρίας ἢ μὲ μίαν μονομερῆ ἀντικομμουνιστικὴν τακτικήν, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἐγκολπώνεται ὡς βίωμα τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δὲν συλλαμβάνει τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης της διὰ τὴν θεμελίωσιν τῆς ζωῆς της ἐπὶ ὑγιῶν ἀξιῶν».

Διὰ τὸν εὐτρεπισμὸν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ σας, προτιμᾶτε πάντοτε τὰ γνωστὰ Ἐκκλησιαστικὰ εἴδη
Κ. & Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ
ΗΦΑΙΣΤΟΥ 2 ΑΘΗΝΑΙ-ΕΛΛΑΣ
θὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησίαν σας μὲ τὴν ἀφθονον καταλκευὴν των καὶ θὰ τὴν λαμπρύνουν μὲ τὴν κομψὴν καλλιτεχνικὴν των ἐμφάνισιν.
Τιμαὶ βιομηχανικοῦ κόστους.
Στερεότυπ διαρκεῖα ἠγγυημένα.
Γράψατε εἰς τὴν ἀνωτέρω διεύθυνσιν διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ ἀποστολὴν παραγγελίας σας.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ - ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Μὲ εὐχαρίστησιν πολλὴν καὶ μὲ εὔλογον ὑπερηφάνειαν, ἡ ὁποία ἀντανακλᾷ εἰς τὰς μυριάδας τῶν φίλων καὶ ὑποστηρικτῶν μας, ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑ πληροφοροῦμεν τὴν Ὁμογένειαν Ἀμερικῆς, ὅτι:

ΑΠΟ ΤΗΣ 2ας ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1961

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙΑ

PETERS TOURS, INC.

ΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

«ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ»

εἰς τὰς νέας μας καινουργεῖς καὶ μεγάλας ἐγκαταστάσεις μας. Ἡ τολμηρὰ ὅσον καὶ τιμητικὴ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιχειρηματικότητα ἐνέργειά μας πρὸς ὀργάνωσιν τοῦ λαμπροῦ τούτου Ἑλληνικοῦ Ταξειδιωτικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Κέντρου, ἐπεβλήθη εἰς ἡμᾶς ἐκ τῆς συνεχοῦς εὐρύνσεως τῆς κινήσεως τῶν Γραφείων μας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ συνενώσωμεν ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην καὶ τὴν ἐμπορικήν μας προσπάθειαν μὲ τὸ γνωστόν σας ἤδη «ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ», ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἡ πρωτοφανὴς εἰς πλοῦτον ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ. Αἱ νέαι ἐγκαταστάσεις μας εὑρίσκονται εἰς κεντρικώτατον σημεῖον τοῦ MANHATTAN, εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς γωνίας τῆς 8ης Λεωφόρου καὶ 39ης Ὁδοῦ, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρία πατώματα, ἔχουν θαυμασίαν ἐμφάνισιν καὶ πρόσοψιν (βιτρίνες) μήκους 65 ποδῶν. Οἱ κριτικοὶ τοῦ Ταξειδιωτικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Κόσμου ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ νέον αὐτὸ Κέντρον μας εἶναι τὸ πλέον σύγχρονον, ἄνετον καὶ καλῶς ὠργανωμένον Πρακτορεῖον.

Οἱ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς νέας των αὐτῆς ἐξορμήσεως, ἐπιθυμοῦν νὰ εὐχαριστήσουν θερμῶς τὴν Ὁμογένειαν διὰ τὴν ἀπεριόριστον ὑποστήριξιν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ 12ετίας τοὺς παρέχουν καὶ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν πραγματοποιοῦν ἤδη τὸ μέγα των ἅλμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὴν πρόοδον.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΕΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΕΙΔΩΝ

PALLADION SHOPPING CENTER

Tel. LA 4-4020

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

PETERS TOURS

Tel. LO 5-3236

600 EIGHTH AVENUE, NEW YORK 18, N. Y.

Δώσατε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας εἰς τὸ ἐκτυπούμενον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ 1962 τῆς Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Διὰ πρώτην φορὰν περιλαμβάνονται εἰς τὸ πλουσιώτατον περιεχόμενον τοῦ Ἡμερολογίου

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ). Ὁλόκληρος, Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ (ΕΓΚΩΜΙΑ). Ἅπαντα, Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.

Ὡσαύτως: Ἡμερολόγιον - Ἑορτολόγιον - Κανόνιον - Εὐχαὶ - Προσευχαὶ - Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως ὁδηγίαι καὶ πληροφορίαι - Διευθύνσεις Ἐκκλησιῶν, Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Κοινοτήτων.

Τὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1962

εἶναι πολύτιμον ἐφόδιον διὰ κάθε Ἑλληνορθόδοξον Χριστιανόν.

Τιμὴ $1.25 — Δι' 25 ἀντίτυπα καὶ ἄνω, τιμὴ $1.00. Γράψατε εἰς τὴν διεύθυνσιν:

GREEK ARCHDIOCESE (ALMANAC), 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μὲ τὸ μόνο ὑπὸ Ἑλληνικὴν Σημαίαν Ὑπερωκεάνειο στὴν τακτικὴ Γραμμὴ Νέας Ὑόρκης - Πειραιῶς

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

AIR CONDITIONED

θὰ σᾶς μείνῃ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ...

1. Εὐγενικὸ καὶ πρόθυμο Ἑλληνικὸ προσωπικὸ θὰ σᾶς καλωσορίσῃ μόλις ἐπιβιβασθῆτε καὶ θὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες σας καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ.

2. Στὴν πρώτη θέση θὰ ἀπολαύσετε τὶς μεγαλύτερες suites, ὅλων τῶν ὑπερωκεανείων τῆς γραμμῆς Νέας Ὑόρκης–Μεσογείου.

3. Στὶς ἁπλόχωρες, air conditioned καὶ μὲ private shower καὶ toilette καμπίνες τῆς Τουριστικῆς θέσεως, ποὺ τὴν ἡμέρα μετατρέπονται σὲ κομψὰ σαλονάκια, θὰ νοιώσετε ἄνεση.

4. Θὰ γευθῆτε τὰ ἐκλεκτότερα Ἑλληνικὰ καὶ Ἀμερικανικὰ φαγητά, παρασκευασμένα ἀπὸ διαπρεπεῖς μαγείρους καὶ ἀρχιμαγείρους μὲ τὰ πιὸ ἀγνὰ ὑλικά. Στὴν Τουριστικὴ μὲ τὰ φαγητὰ σερβίρονται ΔΩΡΕΑΝ τὰ καλύτερα Ἑλληνικὰ κρασιά.

5. Στὰ εὐρύχωρα καταστρώματα καὶ στὸ Swimming Pool θὰ χαρῆτε τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο ποὺ θὰ σᾶς ἀναζωογονήσουν. Σπόρ, τέννις, γυμναστήριο.

6. Χοροὶ . . . διασκεδάσεις . . . κινηματόγραφος . . . κέφι . . . γεμίζουν ὅλες τὶς μέρες τοῦ ταξειδιοῦ.

7. Καὶ τέλος φθάνετε στὴν Ἑλλάδα ξεκούραστοι καὶ φρέσκοι . . . ἕτοιμοι νὰ χαρῆτε τὶς ὁμορφιές της.

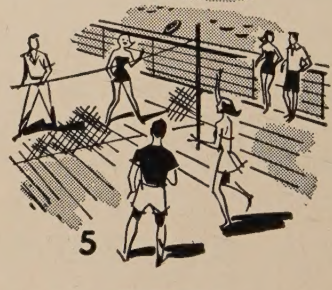

Ἀναχωρήσεις ἐκ **Νέας Ὑόρκης**

1961

Ὀκτωβρίου 16

Δεκεμβρίου 8

1962

Φεβρουαρίου 27

Μαρτίου 26

Μαΐου 2

Μαΐου 29

καὶ κανονικῶς μετέπειτα

10% ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ THRIFT-SEASON
ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΔΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑ

NATIONAL HELLENIC AMERICAN LINE

HOME LINES AGENCY INC.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ

42 Broadway, New York 4, N. Y. • Digby 4-6363

REV CONST RAPIS
313 BAY ST-POBOX 416
TARPON SPRINGS FLA

Printed by
"COSMOS" PRINTING CO., Inc.
203-205 West 25th Street